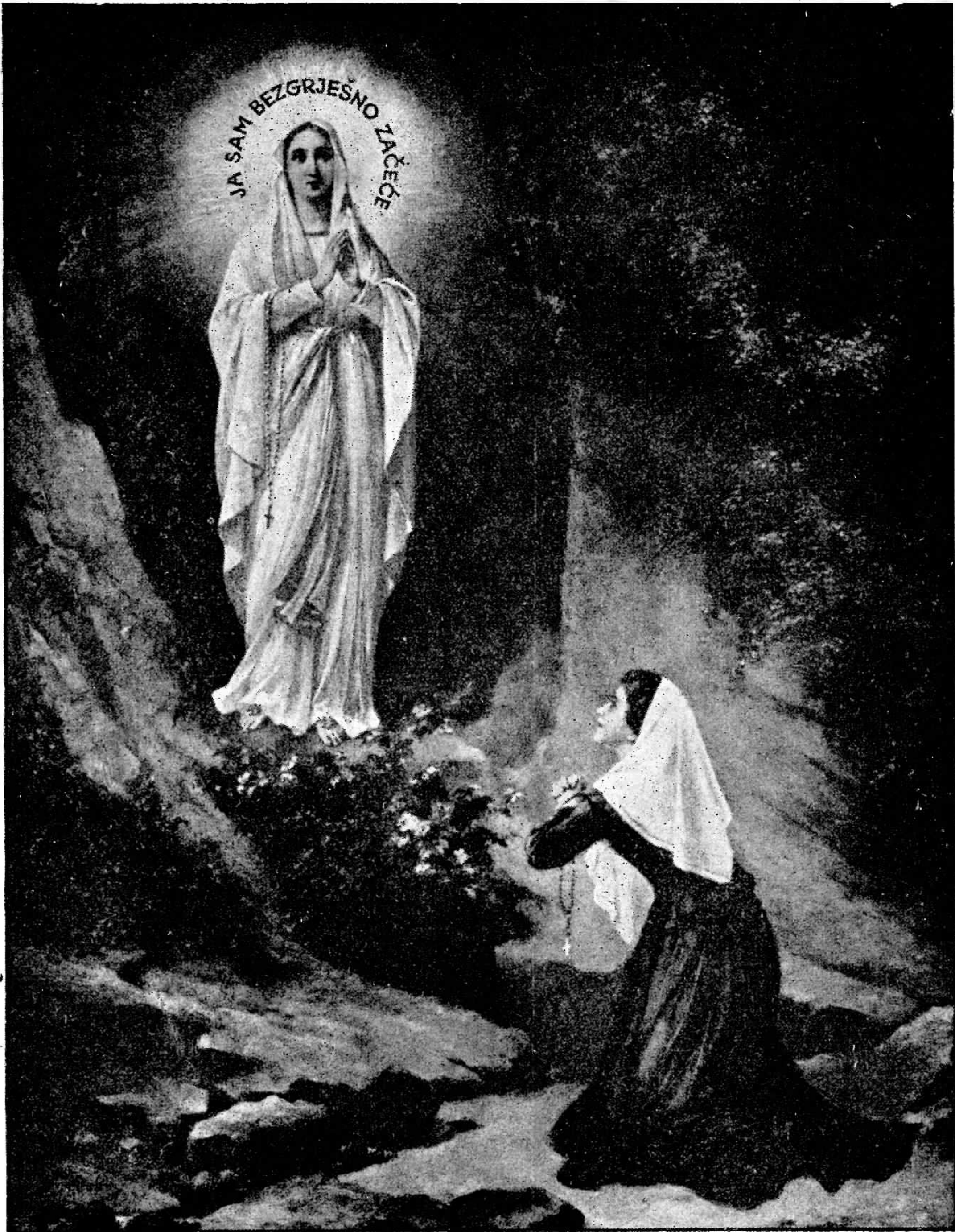
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

1934 BROJ 6

25157

Crkvena godina

LIPANJ 1934.

1. P. Gratinijan i Pamfilije. — Prvi petak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve, i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca spram nas.

2. S. Erazmo, Marcelin. — Prva subota. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Bezgrješne, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

3. N. 2. po **Duhovima.** Klotilda. — Prva nedjelja. — Oproštenja kao i na prvi petak. Osim toga mogu dobiti potpuno oproštenje članovi bratovštine sv. Krunice, uz njihove uvjete.

4. P. Kvirin, mučenik, biskup sisački.

5. U. Bonifacije, biskup, mučenik, apostol Nijemaca. — Počinje devetnica u čast sv. Antunu.

6. S. Norberto, biskup, osnivač Premonstratensa. — Prva srijeda. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

7. Č. Robert, ispovjednik. — Prvi četvrtak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi bratovštine presv. Sakramenta.

8. P. Presv. Srce. (Nezapovijedani blagdan). „A došavši k Isusu, kad vidješe, da je već mrtav, ne prebiše Mu golijeni, nego jedan između vojnika otvori Mu rebro kopljem i odma poteče krv i voda". — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolata molitve, III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje), konačno uz obične uvjete svi vjernici u crkvama, u kojima se obavljaju pobožnosti na čast presv. Srcu Isusovom.

9. S. Preč. Srce Marijino. „I Tvoju će dušu probosti mač."

10. **N.** 3. **po Duhovima.** Margarita, kraljica Škotska.

11. P. Barnaba, apostol. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje sv. vjere.

12. U. Ivan Fakundo, ispovjednik.

13. S. Antun Padovanski, ispovjednik iz Reda sv. Franje, svetac čistoće, žarke ljubavi spram Gospodina, veliki čudotvorac, svetac cijeloga svijeta, kog i inovjerci štuju. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje. — Danas počinje devetnica u čast sv. Alojziju. Obavljanje ove devetnice preporuča se svima, napose mladeži.

14. Č. Bazilije Veliki, biskup, crkveni učitelj iz istočne Crkve, veliki pobornik pravovjerja. Preporuča se moliti za sveto Sjedinjenje.

15. P. Vid i Modesto, mučenici.

16. S. Ivan Regis, ispovjednik.

17. **N.** 4. **po Duhovima.**

16. P. Efrem, đakon, crkveni učitelj iz istočne Crkve.

19. U. Gervazije i Protazije, mučenici.

20. S. Silverije. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

21. Č. Alojzije Gonzaga, ispovjednik, anđeoski mladić iz Družbe Isusove, zaštitnik mladeži i čistoće. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici u crkvama, u kojima se obavljaju alojzijanske pobožnosti.

22. P. Paulin.

23. S. Sidonija.

24. **N.** 5. **po Duhovima.** Ivan Krstitelj, preteča Gospodnji, svetac, kojega sam Gospodin nazivlje najvećim. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje i uz obične uvjete članovi sv. Vojske.

25. P. Prosper, Vilim.

26. U. Ivan i Pavao, mučenici.

27. S. Ladislav, kralj. — Počinje devetnica u čast sv. Ćirila i Metodija.

28. Č. Irenej, biskup i mučenik.

29. **P. Petar i Pavao.** (Zapovijedani blagdan). „Ti si pastir ovaca, prvak apostola, tebi je Gospodin predao ključeve kraljevstva nebeskoga." Sv. Pavao je „sud Gospodnji izabrani i propovjednik istine po cijelom svijetu." — Danas je ujedno dan dobre štampe. Svijesni katolik mora se čvrsto držati načela: Ni prebite pare za protivničku štampu. Bezvjerska, nećudoredna i tako zvana bezbojna štampa uništava vjeru i ćudoređe. U njoj je ljuti otrov za svakoga pojedinca, pa i za cijeli narod. Crkva preporuča osobito danas molitve i doprinose za katoličku štampu. Sve upute u tom pogledu daje „Pijevo Društvo" u Zagrebu, Martićeva ul. br. 41. Kako se ljetos navršuje petgodišnjica jedinog hrvatskog katoličkog dnevnika „Hrvatske Straže", to se taj list napose preporuča. Neka ga vjernici šire i neka se pomole Gospodinu, da taj naš dnevnik uzmogne vršiti svoju veliku zadaću. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje, a uz obične uvjete članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje sv. vjere.

30. S. Spomen sv. Pavla, apostola. — U molitve se preporučaju naši mladomisnici.

Dr D. H.

HRVATI IDU U LURD!

XIII. Hodočašće u Lurd. Početkom mjeseca kolovoza (augusta) polazi iz Zagreba hodočašće u Lurd tako, da je 15. kolovoza na Veliku Gospu i onih dana ondje. Hodočašće vodi stalno vodstvo, koje već više godina vodi onamo svake godine hodočašća iz Jugoslavije. I ovo će hodočašće ići najkraćim putem poradi ekonomske krize, da bude put što jeftiniji. Hodočašće ide ovim putem: Zagreb, Trst, Venecija, Padova, Milan, Genua, Nizza, Marsilja, Tulusa, Tarb, Lurd. Vraća se istim putem po divnoj obali Sredozemnoga mora, samo se noći i razgledavaju se drugi gradovi na putu onamo, a drugi na povratku. Hodočašće će trajati u svemu oko 11 dana, od toga boravak u Lurdu kod Naše Gospe Lurdske tri dana.

Prijave se primaju do 1. srpnja (jula).

Cijena ovom velikom putu, u daleku Južnu Francusku pod Pireneje, ne će nikako prekoračiti svotu od Dinara 3.000.—.

STALNO VODSTVO ZA LURDSKA HODOČAŠĆA
Zagreb, Kaptol 29.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Šušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA VII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 6.

LURD I ŠTOVANJE BOGA

Na dan prvoga ukazanja Gospina siromašnoj Bernardici godine 1858. dogodilo se pred današnjom lurdskom spiljom i ovo:
Bernardica, njezina mlađa sestra Marija i njihova prijateljica Ivana došle su pred spilju. Bilo je zimsko doba 11. veljače. Kupile su drva. Zato su kod spilje htjele prijeći preko jednoga potočića, da idu dalje za skupljanjem drva. Morale su se izuti, jer je trebalo stati u vodu. Bernardica se nije smjela izuti, jer je i onako bila boležljiva. Njezina sestra Marija ponudi joj se, da će je prenijeti preko vode.

— Ne ću, reče Bernardica. — Ti si malena i preslaba. Ti bi me još u vodu bacila. Ne bi li me ti, Ivano, uzela na svoja leđa i prenijela?

— Ne — odgovori Ivana Abadi i svoju neuslužnost potvrdi zakletvom.

— Ah! reče uzbuđeno Bernardica, — ako hoćeš kleti, onda idi odavle drugamo.

— Zašto ne ovdje, nego drugdje, to je svejedno.

— Ti znadeš dobro, da je to zlo. Ti bi bolje učinila, da se moliš dobromu Bogu.

— Ne budi luda, reče Ivana. Ti znadeš dobro, da ću te ja svejedno prenijeti.

— Ne ćeš, zaključi Bernardica. Budući da se ti tako zaklinješ, ja ne ću. I ovo ti je zadnji puta, što ideš zajedno s nama. Marijo, ja ti zabranjujem, da se s njom družiš, reče Bernardica svojoj sestri.

Bio je to jednostavan, ali divan razgovor. Možda je Bernardica i za to zaslužila, da joj se ukaže nebeska Gospa nekoliko časaka poslije toga.

Nas upozoruje ova zgoda iz života Bernardičina, na to, kako je veliko poštovanje Bernardica imala prema Bogu. Nitko nije savjesnije od nje vršio ono štovanje Boga, koje nalažu tri prve zapovijedi Božje: „Ja sam Bog Tvoj, nemaj drugih bogova uz mene. Ne izusti imena Gospodina Boga svojega uzalud. Spomeni se da svetkuješ dan Gospodnji." Kako li je divno Bernardica vršila ove zapovijedi! Kako li se one vrše najsavjesnije u Bernardičinom Lurdu. Ujedno nam Bernardica i mnogobrojne milosti lurdske pokazuju, kako dragi Bog nagrađuje vršenje ovih zapovijedi.

Klanjanje Bogu u Lurdu.

Sve tri ove zapovijedi idu zatim, da se Bogu iskaže ono, što Njemu pripada kao Stvoritelju u Gospodaru svega vidljivoga i nevidljivoga. Prva zapovijed traži od nas, da vjerujemo samo jednoga Boga. Da se u Njega ufamo i da ga ljubimo. I tomu Bogu, da iskazujemo štovanje, kakovo se nikomu drugomu na svijetu ne daje. Ovo štovanje zove se klanjanje (adoracija). Ima li igdje na svijetu mjesto, gdje se ljepše i bolje vrši prva zapovijed Božja, nego u Lurdu? Tko je samo jedamput promatrao one pobožnosti u Lurdu, što ih vrše hodočasnici, nikad ih ne će zaboraviti. Toliko vjere, toliko pouzdanja i ljubavi prema Bogu ne vidi se nigdje na svijetu. Nigdje to nije tako javno, tako živo i iskreno izraženo. Tamo vidiš vlastitim očima, da je vjera u Boga, ufanje i ljubav prema Njemu dane i dane kruh i hrana onih hodočasnika. Čini ti se tamo, kao da to nije u hodočasnicima samo jedno osvjedočenje, jedan osjećaj i toplina, nego nešto tako živo i tako stvarno, kao da to rukama hvataš, dijeliš s drugima, a na svoja usta stavljaš, i na svoje grudi privijaš. Čini ti se kao da svojim očima gledaš Božje veličanstvo koje se tamo u svojoj dobroti s neba spustilo na zemlju i zato pred Njim pada na koljena mnoštvo pobožnih hodočasnika.

U Lurdu ti se čini, kao da Bog vidljivo boravi među hodočasnicima i govori im kako je rečeno u Starom i Novom zavjetu: „Vi, koji se Boga bojite, vjerujte u Njega i plaća vam ne će izostati. Vi, koji se Boga bojite, ufajte se u Njega i Njegovo milosrđe dat će vam radost. Vi, koji se Boga bojite, ljubite ga i prosvijetlit će vas... Gledajte, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta." A hodočasnici okrijepljeni tim riječima, puni vjere, pouzdanja i ljubavi Božje odgovaraju sa trpećim Isusom u vrtu Getsemanskom: „Oče, ne naša, nego Tvoja volja neka se vrši."

Štovanje Imena Božjega u Lurdu.

Druga zapovijed kaže: „Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud." Židovi uopće nijesu izgovarali pravoga imena Božjega poradi velikoga strahopočitanja i štovanja, koje su i na taj način iskazivali tom imenu. Radije su ga zvali samo imenom Gospodin. Imali su strogu naredbu: „Tko pogrđuje ime Božje, neka umre i neka ga kamenjem zasipa cijela općina." Pobožni kralj David je izvanredno mnogo učinio za pravo štovanje imena Božjega, stvoritelja i vladara svijeta. On je ispjevao u tu svrhu vjerske pjesme, koje se zovu psalmi. 400 službenika Božjih je bilo određeno, koji su kod bogoslužja te pjesme pjevali i pratili glazbom. I mi ih još danas pjevamo po našim crkvama u našim pobožnostima i u sv. Misi.

Kralj Salamon, sin Davidov, je sagradio najkrasniji hram na čast imenu Božjemu. To je štovanje Imena Božjega bilo toliko, da s pravom i psalam veli: „Gospodine, Bože naš, kako je divno Ime Tvoje po cijelome svijetu."

U Novom Zavjetu silazi druga osoba Božja s neba na zemlju. Njega već prorok Isaija

označuje imenom: Emanuel t. j. Bog s nama. On je uzeo ime Isus, to znači Otkupitelj ili Spasitelj. On sam veli: „Štogod zaištete Oca mojega u ime Moje, dat će vam se." Nigdje se više ne prizivlje ime Božje nego li u Lurdu. Tamo se pjeva i moli, slavi i časti dan i noć ime Božje i Isusa Krista, Gospodina i Boga Našega. Tamo je s ukorom Bernardičinom prestalo uzaludno izgovaranje imena Božjega i svaka Njegova pogrda. I zato silazi Gospa s neba i ukazuje se. I zato se ondje posredovanjem Njenim, a u ime Božje i Isusovo, događaju nebrojena čudesa. Zato se ondje u ime Božje stvaraju odluke i izvršuju se. Zato se ondje prave zavjeti i ispunjuju se. Zato se ondje moli i sve dobiva.

Svetkovanje nedjelja i blagdana u Lurdu.

„Spomeni se da svetkuješ dan Gospodnji", govori treća zapovijed. Gospodin govori: „Šest dana ti radi i obavljaj svoje poslove, ali sedmi dan je počinak Gospodnji. Taj dan ne smiješ raditi nikakav posao ni ti, ni tvoj sluga, ni tvoja sluškinja. Gledajte da obdržavate počinak Gospodnji. Jer to je znak Meni i vama i svemu vašemu potomstvu, da vi znadete, da sam ja Gospodin, koji vas posvećuje." Kako smo spomenuli, izričito to Gospodin zapovijeda i u Novom zavjetu. Isus Krist je naime obnovio tu istu zapovijed Božju: „Spomeni se da svetkuješ dan Gospodnji." Ta nam zapovijed nalaže, da posvetimo nedjelje i blagdane Gospodinu Bogu. Ne radimo te dane nikakvih težačkih i obrtničkih uopće teških poslova tjelesnih. Slušajmo svetu Misu i propovijedi. Čitajmo i razmišljajmo pobožne stvari i molimo pobožne molitve. Znajmo to, kakve su naše nedjelje i blagdani, onakova će biti i naša smrt.

U Lurdu je svaki dan blagdan Gospodnji. Svaki dan posvećuju hodočasnici Gospodinu: čestim, mnogim i dugim molitvama, slušanjem i pjevanjem na tihim i pjevanim svetim Misama, primanjem svete Pričesti, slušanjem riječi Božje. Nedjelja i blagdani se tamo samo nešto razlikuju od običnih dana. Dolazi nešto više hodočasnika i vjernika iz okolice, da sluša svete Mise, prima svetu Pričest, sprovede dan Božji kod dobre Gospe Lurdske.

Lurd nam je dakle jedna divna Marijina škola, koja nas uči, kako valja štovati Boga. Lurd nam pokazuje, da samo pravo i veliko poštovanje Boga donosi velike milosti Božje, osigurava zagovorom Marijinim sreću, zemaljsku i vječnu.

Vidjeli smo, da je Bernardica upravo strepila nad tim, da se dostojno štovanje iskazuje Bogu. I eto, baš na ovomu mjestu otvorilo se vrelo neizrecivih milosti i dobročinstava Božjih ukazivanjem Gospe Lurdske Bernardici.

O draga Naša Gospo Lurdska, nauči nas da pravo poštujemo dragoga Boga i samo u Njega vjerujemo, u Njega se ufamo, i Njega ljubimo više nego ikoje dobro zemaljsko. Nauči nas, da dostojno izgovaramo sveto Ime Božje. Nauči nas, da dostojno svetkujemo dane Gospodnje: nedjelje i blagdane!

Dr P. Lončar

POSLJEDNJI DANI SVETE BERNARDICE

Devetnaesti je ožujka, blagdan zaštitnika sretne smrti sv. Josipa. Bernardica je pred nekoliko dana posljednji puta zagrlila svoju sestru Mariju Antoanetu, rekla joj zadnji „Zbogom". — Danas se okrene svom ispovjedniku i reče: „Danas ću moliti sv. Josipa za milost sretne smrti."

Papa je Pijo IX. zaželio da se još prije Bernardičine smrti svi događaji, ukazanja, čudesa i obećanja, što su se zbila kod Masabjelske spilje pomno i strogo ispitaju. To je imao izvršiti redovnik otac Sempe.

Kroz četiri je mjeseca (od decembra 1878. do marta 1879.) otac Sempe promatrao bolesnicu. Svaki dan joj postavljao najrazličitija pitanja, ali ona je unatoč svih boli i muka ostala uvijek ljubazna, uvijek poslušna. Otac je Sempe bio zadivljen i on odmah na početku svojih promatranja piše: „Ja sam svoju zadaću ispunio. Bernardičin je život najbolji i najistinitiji odgovor na sva pitanja. Riječi se Bezgrešne Djevice odrazuju u ogledalu Bernardičinog života... Ona je uvijek jednostavna, skromna i bezazlena. Ukazanja su joj se usjekla duboko u dušu. Svega se osim nekih manje važnih stvari sjeća, kao da se sve to dogodilo istom jučer."

Kad ju je vrhovna glavarica reda, časna majka Adelajda Dons potsjetila na posljednju pomast, skromna redovnica odmah pristane. Tom je zgodom odmah primila sv. Popudbinu. Iza toga je zamolila časnu majku i cijelu družbu oproštenje za sve boli, koje im je nanijela. U svojoj ih je priprostosti i jednostavnosti skromno zamolila, neka joj oproste njezinu oholost. Sve je to govorila tako jasno i tako snažnim glasom, da niko ne bi ni pomislio, da će doskora umrijeti.

Pokazali su joj kip Lurdske Gospe izrađen od lionskog umjetnika Calliata. Na upit, kako joj se sviđa, pažljivo pogleda kip, pokaže gestom negodovanja na glavu i reče: „U najboljem slučaju slabo!" Ona Ju je gledala u svem sjaju ukazanja. Stoga s bolom u duši nadoda: „Dobra Majko, kako su Te iznakazili!"

Bernardičin je duhovni vođa izjavio, da joj se u posljednjim danima njezine bolesti u očima jasno i očito odražavao neki neobični utisak „u doticaju sa nadnaravnim oči su sve to više sjale, što se više približavao čas, kad će duša smrtnika uživati nebeski sjaj".

Sa svog je kreveta gledala sunčani sjaj. To ju je mnogo podsjećalo na rodno mjesto i život u prirodi.

Zadnjih je dana vrlo malo govorila. Jednog ju dana pohode djeca. Zagrlila ih je s puno ljubavi. Sjetila se mladih dana, kad je na paši u naručaju držala i milovala janjad. Pohod djece bilo joj je zadnje veselje.

Nadošao je Veliki Tjedan 1879. Kroz cijeli je tjedan muke Spasiteljeve i Bernardica podnosila teške boli. Često je bila mučena

od đavla. Ipak je sve to snosila upravo svetačkom strpljivosti. — U tim je časovima opomenu duhovnik neka Bogu prikaže svoj život za žrtvu. Ona će na to živahno: „Kakovu žrtvu? Ostaviti ovu siromašnu zemlju, gdje nailazimo na toliko poteškoća u službi Božjoj, pa to je veselje, a ne žrtva."

Na Veliki se Ponedjeljak, kao na godišnjicu posljednjeg svečanog ukazanja opet duhom vrati u Lurd i reče tajnici reda ove znamenite riječi: „Sve što sam u početku govorila o ukazanjima bilo je radi povijesti. Ja sam mogla to zaboraviti, a drugi isto tako. Čim bude, što sam o ukazanjima govorila jednostavnije napisano, to će biti bolje."

U srijedu se iza Uskrsa (16. aprila) Bernardica ispovijedila sa najvećim žarom. U isto je doba primila potpun oprost „na času smrti". — Ruke su joj tako oslabile, da više nije mogla držati ni svoj redovnički križić. Stoga zamoli, da joj ga stave na prsa.

Smrt se približavala. — Jedna redovnica opisuje Bernardičin svršetak: „Čas prije smrti podigla je oči k nebu, zagledala se u neku čvrstu točku i tako mirovala neko vrijeme; na licu joj se odražavala tišina, zadovoljstvo i neka teška tugaljivost; malo zatim će više iznenađeno, nego žalosno: „Oh! Oh! Oh!..." Tijelo joj je drhtalo, ruke pale na prsa, oči se zaklopile, a iz usta joj se vinuo uzdah: „Bože, ja Te ljubim svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom misli svojom i svom snagom svojom". „Podignuti je križ spustila i ponovo tražila oproštenje od nazočnih. — Usne su joj drhtale od žeđe. Pruže joj napitak. Posljednji se puta prekrižila, okvasila suhe usnice i malo zatim počela šaptati: „Sveta Marijo, majko Božja moli za me grešnicu... jadnu grešnicu..." U tom je času ispustila svoju plemenitu dušu."

Bilo je to na srijedu iza Uskrsa 16. aprila 1879. u četvrt četiri poslije podne.

Navršila je trideset i pet godina. Umrla je u dan, kad Crkva moli u časoslovu: „Dođite blagoslovljeni oca mojega, uđite u kraljevstvo što vam je pripravljeno..."

Bernardica se riješila radoznalih pogleda ljudi, ali je iza toga ugledala nebesku slavu.

Da uzmognemo živjeti za Boga, valja da umremo svijetu!

Priredio: **Igrec Ante.**

ŠTO JE U LURDU NAJLJEPŠE?

Imam želju da Vam kažem, što je u Lurdu najljepše.

Rado se sluša, kad netko hoće da kaže što on misli, što osjeća, želi i voli.

To je svakome milo čuti.

I upravo zato, jer i ja to volim, reći ću Vam, što je meni u Lurdu najljepše.

No, da se može reći što je najljepše, moram prije kazati što je lijepo.

Lijep je osjećaj kad se približuješ u jutarnjem suncu pirenejskom dragulju — Lurdu.

O, kako su lijepi nasadi išarani izabranim cvijećem, što rese veliki prostor pred bazilikom.

Još su ljepši umjetnički kipovi, što se ponosno dižu iznad nasada. Prekrasan kip Bezgrješne ističe se među njima.

A što su istom crkve lijepe! Tri crkve, jedna iznad druge, velebne i divne! Donja crkva topla je i mila, puna svetoga daha, koji te sili na nježnu pobožnost.

Srednja crkva tajanstvena je i lijepa, te upravo nuka na pokoru i skrušenost.

Gornja crkva jest divot-crkva! Puna je sunca, vedrine, bogatstva, ljubavi i milosrđa. Puna je zahvalnica bogatih i skromnih. Upravo je prenapunjena manjim i većim predmetima. koje su postavili zahvalni ozdravljenici. Ovi su predmeti sitni svjedoci uslišanih nevoljnika zagovorom mile Gospe Lurdske.

Ova te crkva napunja divljenjem i ganućem. Da, sve je to lijepo, i te kako lijepo!

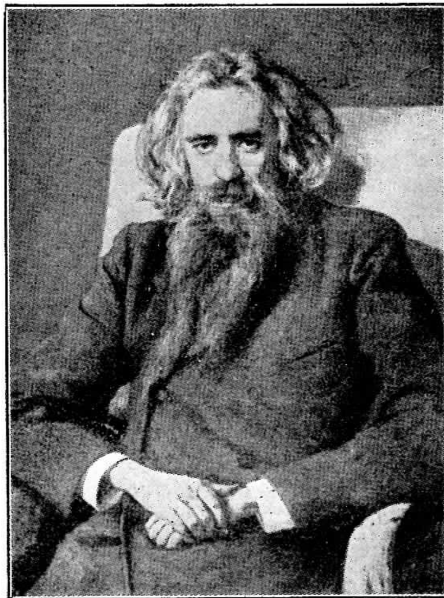
No srce te tvoje vodi brzo onamo, dalje od lijepih kipova, dalje od krasnih crkvi. Da, onamo, onamo, pred onu tamnu, neugled̄nu pećinu, koja se plaho privinula uz podnožje sretnih Pireneja.

No ne staje ti pogled ni na bogato urešenom oltaru u spilji. Oči se dižu k povišem mjestancu. U crnoj udubini stoji bijeli kip drage Gospe. A taj kip — slaba je slika Bezgrješne. I te kako slaba slika One, koja je ovo mjesto posvetila svojom prisutnosti, ukazujući se svetoj djevojčici.

I ovdje se spuštaš sa strahopočitanjem na koljena. Duša tvoja umorna i bijedna osjeća svetost ovoga mjesta. Ona drhta i u potpunoj predanosti i sreći očekuje čvrsto — pred tamnom svetom spiljom — rasvijetljenje.

To je mjesto u Lurdu najljepše!

M. M.

VLADIMIR SOLOVJEV

K članku na strani 125.

Na obranu vjere

JE LI VJERA PRIVATNA STVAR?

Vjera nije privatna stvar.

Svaki je čovjek u svojoj savjesti obvezan da priznaje Boga i da drži njegove zapovijedi. Zato će i svaki čovjek sam pred Bogom odgovarati za svoju vjeru. U koliko je dakle vjera neka lična stvar, za koju svaki pojedini čovjek ima odgovarati pred Bogom, u toliko se može reći da je vjera privatna stvar.

No u modernom poganskom svijetu to nešto drugo znači, kad se kaže da je vjera privatna stvar. Kod današnjih bezbožnika to znači toliko: „Tko hoće da vjeruje, neka vjeruje u Boga, tko ne će ne mora". To je posve krivo. Svaki čovjek mora da vjeruje u Boga, ako hoće da se vječno spasi. — Vjera je najvažnija i prva dužnost svakog čovjeka. On je mora i javno ispovijedati. Zato i država mora da brani i čuva vjeru, jer bez vjere ruši se čitavo ljudsko društvo. Prema tome, kada se u današnje doba čuje, da je vjera privatna stvar, onda se obično hoće reći, da se vjera ne tiče države ni javnoga života. To je krivo, kako ćemo vidjeti.

Vjera je javna i najvažnija stvar u državi.

Dok još Njemačka nije bila ujedinjena u jednu državu, bila je razdijeljena na mnoge kneževine, koje su često i ratovale među sobom. God. 1866. pokorila je tako Pruska Sasku. Saska je većinom imala protestantske stanovnike, ali je vladarska kuća bila vrlo dobra katolička kuća. Pruska je čisto protestantska država bila, zato su se pobojali protestanti u Saskoj, da će Prusi okrutno postupati sa Sasima, jer im je vladar bio revan katolik. Jednoga dana skupi se oveći broj saskih protestantskih svećenika te pođu svome kralju. Zamolili su ga, da prijeđe na protestantsku vjeru sa svojom vladarskom kućom, da ne bi Prusi previše iscrpli Sase. Tadanji kralj Ivan Saski odgovori protestantskim svećenicima: „Moju krunu mogu Prusi dobiti, ali moje savjesti nikada!" Na to im kralj okrene leđa i ode.

Bez razlike svaki čovjek, bio običan čovjek ili kralj, mora da javno pokaže svoju vjeru, jer sam Isus Krist govori: „Tko me se pred ljudima odreče, toga ću se i ja odreći pred Ocem svojim, koji je na nebesima". (Mat. 10, 33).

Obitelj mora da se osnuje na svetome braku katoličke vjere, jer i muž i žena i djeca moraju da budu odgojeni katolici. To im je prva i najglavnija zadaća, jer ako se katolik toga odreče, odrekao se vjere svoje, odrekao se čitavog vječnog spasa. Čitav javni život ima prožeti vjera: politiku, umjetnost i znanost, novine i knjige, školu, trgovinu. Svagdje ima da vlada vjera, jer katolik ne smije samo u duši vjerovati, nego mora i živjeti i raditi onako, kako mu vjera zapovijeda. Zar se mogao onaj saski kralj Ivan odreći svoje vjere, samo da ne izgubi krunu? Zar se mogao javno odreći vjere katoličke, a u duši ipak vjerovati u katoličku vjeru? Ne! Katolik je bio i dušom, ali i tijelom i u vanjskom životu. Takav mora svaki katolik da bude, inače nije katolik.

Zašto se vjera mora javno priznavati?

Zar je nekom narodu dopušteno da plijeni, ubija i uništava drugi narod? Ne. Zapovijed Božja zabranjuje zlo ne samo pojedinom čovjeku nego i čitavom narodu, svakom narodu i svakoj državi. Zar onda jedna država smije da uništava vjeru u svojim podanicima? Ne. Vjera mora da unese pravdu u sav život ljudski. Samo vjera daje čvrsti temelj dužnosti i prava u državnom životu. Bez vjere, bez Boga slobodno može čovjek da krade, da ubija, da griješi i čini zlo na svaki mogući način. Jer ako moderni bezvjerci kažu, da je vjera privatna stvar, t. j. da čovjek samo u duši moše vjerovati ali ne mora, onda nema više nikoga i ničega, što bi čovjeka moglo spriječiti, da javno čini zlo. Samo Bog može da zabranjuje zlo i da ga kazni vječnim kaznama, a pred Bogom nije ni u duši ni u javnom životu slobodno griješiti.

1863. god. morao je neki ruski general da krene u rat protiv Turaka. Imao je veliki posjed u Poljskoj. Na njemu su radili sami katolički seljaci. Prije nego li što je krenuo u rat, pozove svoje seljake te im reče: „Svakome od vas dati ću komad zemlje, ali se mora svaki odreći katoličke vjere." Htio je da se ruskom caru malo ulaska. Seljaci odu kući, da stvar promisle. Za nekoliko dana dođu generalu i reku mu: „Vaše visočanstvo! Ako na pr. netko hoće s nama da mijenja konja, mjesto našeg konja daje nam svoga konja i još nešto, zar onda nije naš konj bolji? Tako mislimo i mi: vi nam dajete za našu katoličku vjeru svoju pravoslavnu i još jedan veliki komad zemlje, onda mora da je naša vjera bolja, i zato je mi ne damo". — General je dao da ih išibaju, ali se vjere nijesu odrekli.

Tko govori, da je vjera privatna stvar?

Tako govore svi oni, koji nemaju baš nikakve vjere, dakle besbošci. Ali ima i takvih, koji to govore samo za to, da ljude predobiju za svoja bezbožna društva. Takvi su socijalisti, socijaldemokrati, komunisti i mnogi drugi, koji samo govore, da je vjera privatna stvar, da ljudi stupe u njihova društva. Društva su im pak bezbožna, ruše svaku vjeru, ali hoće da ljude, osobito radnike i seljake pridobiju u svoje družbe, pa za to govore da je vjera privatna stvar. Mnogi se dobar vjernik prevari, te stupi među takove, jer misli, da mu oni neće dirati ni pogrditi vjeru. No ubrzo mu oni s pogrdama i drugim nepoštenim sredstvima oduzmu svaku vjeru.

Zato moramo odlučno odbiti svakoga, tko nam govori da je vjera privatna stvar, bio seljak, radnik ili gospodin. Odbijmo ga i ne dajmo se prevariti!

Blašković Stjepan.

KATOLIČKA AKCIJA I APOSTOLAT LAJIKA

— Već si sigurno čuo o Katoličkoj Akciji, koju Sv. Otac toliko želi.

— Što se mene tiče Katolička Akcija? — možda ćeš reći.

— Tiče se, dragi moj, svakoga, koji se naziva katolikom, jer Katolička Akcija želi, da katolici budu doista potpuni katolici i da ne gledaju tako pospano i mlitavo, gdje neprijatelji Boga i Crkve rade svim silama, da čovječanstvo strmoglave u propast. Riječ „akcija" znači djelatnost, radinost, u opreci prema nemarnosti i pospanosti.

— No, pa što napokon traži od mene ta Katolička Akcija?

— Apostol treba da budeš!

— Apostol? Kako bi ja to mogao biti? Pa, ja i bi, rado. Ali zato su valjda svećenici. Ja neću da se pačam u njihov posao. To oni bolje razumiju. A nemam ni vremena za to.

— No, pa pogledajmo malo, kako i ti možeš biti apostolom, a da pri tom ne zanemariš svoje zvanične dužnosti.

O čemu se zapravo radi?

Spasitelj nam je zapovijedio, da ljubimo svoga bližnjega. Tu ljubav vršimo i bližnjemu iskazujemo, kad mu pomažemo u nevolji. Ali ne postoji samo tjelesna bijeda, koju valja blažiti djelima ljubavi, nego je tu i duhovna, vjerska bijeda, koja čovjeka čini još jadnijim nego glad i siromaštvo. To je bijeda onih, što nemaju vjere, pa im prijeti pogibao, da budu zauvijek osuđeni. Danas je ta vjerska bijeda u svijetu zauzela grozan mah na propast dušama.

Sva nevolja čovječanstva, i ova gospodarska, potječe od vjerske nevolje, od bezboštva, od zaboravljanja na Boga, jer ne manjka nama materijalnih dobara — tih ima ih na pretek — nego nam nedostaje pravi red, ljubav i pravednost. Čovječanstvo treba Krista i Njegovu Crkvu, inače je propalo.

Tko ima tu da pomogne? Jamačno je to u prvom redu dužnost svećenika, već po njegovu zvanju, da privode ljude na pravi put. Ali da samo oni rade, danas nije dosta. U prijašnja vremena, kad su ljudi još živjeli po starim vjerskim običajima, mogao je jedan dušobrižnik sasvim lako da drži na pravom putu i više tisuća duša. Ali danas?

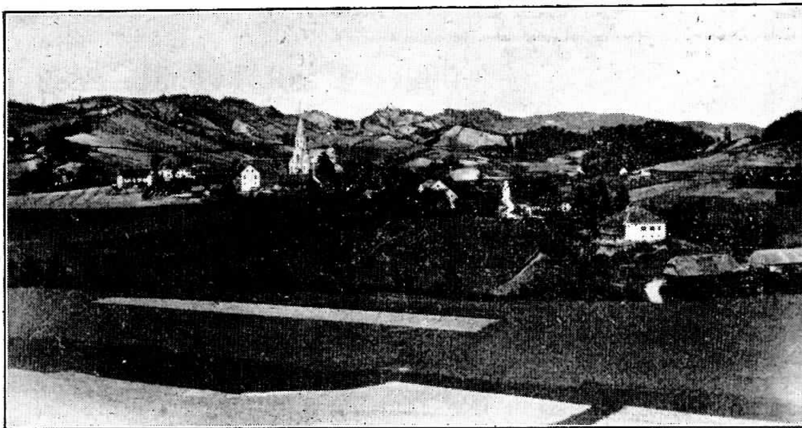
Poradi napretka moderne kulture i civilizacije, brzim saobraćajem, štampom, radijem, kinom itd., saznavaju ljudi toliko novih stvari, većinom zlih, da si danas već svaki pojedinac umišlja da je dosta „obrazovan" da ide svojim vlastitim putevima u životu. Danas više vjera ne vodi mnoštvo (mase), kako je još bilo pred 50 godina. Svaka pojedina obitelj, tako reći, trebala bi već svoga vlastitoga dušobrižnika, da je upućuje u svim prilikama i pitanjima. No žalosna je istina, da mnogi više ni neće da imaju svećenika. Oni hoće biti nezavisni. Oni su prema katoličkom svećeniku tako nepovjerljivi, zatvoreni, da je ovome često sasvim onemogućeno prodrijeti sa svojim blagotvornim utjecajem baš onamo, gdje je nevolja najveća i pomoć najpotrebitija.

Tko ima tu da pomogne?

Papa Pijo X., poznat sa svoga svetoga života, dogovarao se jednom sa svojim kardinalima. — Šta je danas najnužnije za spasenje duša? — zapita on. — Katoličke škole, — reče jedan; — više crkava, — odgovori drugi; — više svećenika, — ustvrdi treći. Tada reče Papa: „To, što nam je danas najpotrebnije, jest, da u svakoj župi bude nekoliko lajika (vjernika svjetovnjaka), koji su ujedno dobro poučeni u vjeri, oduševljeni su i pravi apostoli, jer oni žele da pomažu svom dušobrižniku u spasavanju duša."

Eto, to je ono, što mi danas trebamo: katolike, koji će snažno djelovati i apostolskom revnošću i djelotvornom ljubavlju pomagati svojim svećenicima u golemom djelu spasavanja duša.

Čovječanstvo naime ima danas da bira: ili Krista i kraljevstvo Božje — ili kraljevstvo sotonino, do kakvoga je u Rusiji već došlo. Strašnu pogibao razornoga komunizma i bezboštva slobodnih mislioca bez vjere (masona, slobodnih zidara, kako ih već sve zovu) valja suzbiti, a treba podići pravdu i ljubav kao temelje dobrobiti u svijetu. Svećenici ne mogu

MJESTO DESINIĆ S OKOLICOM
Tu je veleč. župnik V. Komerički, razvio vrlo živahan život organizacija Katoličke Akcije: mladića, djevojaka, muževa i žena

to sami da ostvare, valja da im pomognu i vjernici svjetovnjaci. Ova djelatnost vjernika svjetovnjaka (lajika) za kraljevstvo Božje zove se Katolička Akcija ili Apostolat vjernika ili Apostolat katoličkih lajika.

Namjesnik Isusov Sv. Otac, dakle želi, da svaki katolik razvije apostolsku djelatnost u Katoličkoj Akciji.

— O, pa ja bi rado! Ali...

— Nema tu „ali"! I ti moraš sudjelovati, kad se radi o spasenju duša i kraljevstva Božjem. Ako ti uspije spasiti samo jednu jedinu dušu, spasio si i svoju vlastitu. Ali ako si ravnodušan, ako u tebe nema ljubavi, možeš očekivati jedino nemilu osudu.

— No, dobro, radit ću. Ali kako treba da vršim apostolat? Ta to ja nisam nigdje učio.

Kako se to radi?

U svojoj obitelji, kod svoga posla, u radionici, u uredu, na cesti, ulici, u svom selu i svuda nalaziš se na poprištu svoje apostolske djelatnosti. Posvuda imaš tisuću prilika, da činiš dobro apostolatom bilo svoje riječi bilo svoga dobroga primjera.

Apostolat riječi.

Prije svega treba da bolje upoznaš svoju katoličku vjeru, da možeš odgovarati na one glupe i zlobne prigovore protiv vjere i protiv svećenika, i ne samo da ih znaš suzbiti i pobiti, nego i da umiješ one, koji su pristupačniji, ljubazno uputiti i osokoliti, da postanu bolji katolici. Dobra riječ na zgodnom mjestu već je mnogoga poboljšala.

Da možeš apostolat riječi uspješno vršiti, treba da se za to iškolaš. U tu svrhu moraš revno slušati propovijedi i mnogo čitati o svojoj vjeri. Čitaj katoličke časopise, a pomalo si nabavljaj i drugih vjerskih knjiga. Osnuj tako malu kućnu knjižnicu i proučavaj katoličku vjeru u slobodno vrijeme. U časopisima nemoj čitati samo zabavne priče i pripovijesti, nego i poučne članke. Ovi su važniji. A onda ostaj također uvijek u vezi sa svojim dušobrižnikom, izvješćuj ga o svemu što si čuo i traži upute, kako da braniš vjeru i poučavaš ljude.

— Jest, sve je to lijepo. Ali nema svatko toliko vremena da čita i proučava. Mnogi nije uopće prikladan da vrši taj apostolat. Zar onda takvi ništa ne mogu raditi u Katoličkoj Akciji? — Kako ne! Oni mogu da vrše.

Apostolat dobrog primjera.

— „Idemo propovijedati", rekao je jednog dana sv. Franjo Asiški svojoj redovničkoj braći i otišao je u grad s jednim od njih. Hodali su cijeli dan ništa ne govoreći. „Pa kad ćemo propovijedati?" upita napokon pratilac sv. Franju. A svetac odgovori: „Mi smo već propovijedali, dragi brate, propovijedali smo svojim primjerom, što su ga ljudi gledali."

Doista, dobar primjer djeluje snažnije i trajnije, nego dobre riječi. Riječi dirnu i pokrenu, ali primjer upravo povuče za sobom.

— U čemu treba da dajem dobar primjer?

— Slušaj svetu Misu u sve nedjelje i blagdane, a ako je moguće i u djelatne dane. Češće se ispovijedaj i pričešćuj. Obavljaj zajedničke molitve u svojoj obitelji naročito zajednički moli svetu Krunicu Gospinu, posveti svoju obitelj Presv. Srcu Isusovom. Savjesno obdržavaj zakon posta. Vodi miran, bračni život, brini se da dobro odgojiš svoju djecu itd. To ti je apostolat, koji vršiš prije svega u svojoj obitelji. Ne zalazi redovito u gostionice, ne kartaj se. Ne širi nekršćanske novine i spise. Izbjegavaj svaku grijesnu prigodu i sve što je nekršćansko odstrani iz svoje kuće. To ti je već apostolat i u tvojoj obitelji i izvan tvoje kuće.

— Je li to sve što Katolička Akcija od mene traži?

— Ne, to nije sve. To je samo početak. Da Katolička Akcija urodi pravim plodom, valja da je apostolat vjernika organiziran, udružen i povezan samo združenim silama i pod sposobnim vodstvom, koje si je svijesno cilja, može se nešto veliko učiniti.

Priredio: **F. Orlović.**

Život s Crkvom

OBRED I MOLITVE SV. MISE

Prefacija i svet.

Spasitelj je na posljednjoj večeri, prije nego je pretvorio kruh i vino u Tijelo i Krv svoju, zahvalio Ocu nebeskomu. Tako i svećenik prije Pretvorbe (Podizanja) izgovara svečanu zahvalnu molitvu, koja se zove Prefacija ili Predslovlje. Ona je kao uvod u Pretvorbu.

Kad je svećenik svršio „tihu molitvu" pozove nazočne vjernike da sada podignu svoja srca gore („Sursum corda") k Bogu. I veli u jednom zazivu: „Zahvalimo Gospodu Bogu našemu". A ministrant u ime čitavoga puka odgovori: „Dostojno je i pravedno je." Sada svećenik nastavi Prefaciju, u kojoj zazivlje anđeoske korove i sve sile nebeske da s nama zajedno dadu dostojnu hvalu Bogu za nebrojena dobročinstva te završuje veličanstvenim himnom (hvalospjevom), koji pjevaju Bogu anđeli u nebu, kako nam govori sv. Pismo (Iz. 6, 3): „Svet, svet, svet Gospod Bog Sabaot (nad vojskama). Puna su nebesa i zemlja slave tvoje. Hosana (slava) na visini!" Na ove riječi nadovezuje i klicanje naroda, kojim su Isusa pozdravljali, kad je neposredno prije svoje muke svečano ulazio u Jeruzalem: „Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visini!" Ove nas riječi podsjećaju kako će doista za čas sići Spasitelj na oltar. Da se svi toga sjete, pozvoni ministrant zvoncem.

Iza „Svet" moli svećenik (Boga) da bi ova žrtva bila na spas čitavoj crkvi, papi, biskupu, svima prisutnima, napose pak onima za koje

će moliti u molitvi, koja se latinski počima riječju: „Memento — hrvatski: „Spomeni se."

Pretvorba.

Zatim zazivlje svece na nebu i pouzdano moli Boga, da primi te žrtvene darove.

I sada dolazi najsvetiji čas — Pretvorba. Nazivlje se zato tako, jer se u njemu zbiva ono čudnovato otajstvo, da se kruh pretvara u Tijelo, a vino u Krv božanskoga Spasitelja. Bog ispunja naše molbe i prima žrtvu. U ime Isusovo izgovara sada svećenik nad kruhom (hostijom) riječi, koje je izrekao Isus na posljednjoj večeri: „Ovo je tijelo moje." — Na te riječi silazi Isus s neba da pribiva pod prilikama kruha. Svećenik poklekne pred svetom Hostijom, a onda je podigne da se svi poklone. Kleknimo sada i recimo sa sv. Tomom: „Gospodine moj i Bože moj!" Možemo reći i koji drugi uzdah, na pr.: Zdravo Tijelo Isusovo, za me na križ pribijeno... Isuse, u Te vjerujem, u Te se ufam, Isuse, ljubim Te nada sve!

Nakon toga svećenik primi kalež i izgovara iste riječi, koje je Isus govorio, kad je pretvorio vino u svoju krv: „Ovo je kalež krvi moje, novoga i vječnoga zavjeta, tajna vjere, koji će se za vas i za mnoge proliti na otpuštenje grijeha." — I opet svećenik klekne na desno koljeno, podigne kalež s presvetom Krvi, da se i mi poklonimo. Recimo tad u sebi: „Zdravo Krvi Isusova za me na križu prolivena. Najsmjernije Ti se klanjam. Isuse u Tebi živim, Isuse u Tebi umirem, Isuse, Tvoj sam sav živ i mrtav!"

Od Podizanja pa sve do Pričesti boravi Isus kao žrtva na oltaru. Iza Pretvorbe nije više na oltaru onaj hljeb kao prije. Tu je sada doista onaj Hljeb, koji nam je obećao Spasitelj: „Hljeb, koji ću vam ja dati, tijelo je moje za život vječni" (Iv. 6, 52).

I sad s pravom nazivlje svećenik tu žrtvu riječima: „Žrtva čista, žrtva sveta, žrtva neokaljana" u prvoj molitvi iza Pretvorbe, u kojoj moli, da bi Bog milostivo pogledao na tu žrtvu i primio je kao što je nekoć primio žrtvu Abelovu, Abrahamovu i Melkizedekovu. A da uziđe ta žrtva pred lice Božje, moli neka bi je odnijele ruke svetoga anđela pred veličanstvo Božje.

Spomen za mrtve.

Poslije toga dolazi „Memento — Spomen" za mrtve. Kao što nas onaj „memento" za žive prije Podizanja sjeća, kako je Isus viseći na križu molio za spasenje svih ljudi, tako nas ovaj „memento" za mrtve sjeća, kako je Spasitelj iza svršene svoje žrtve sišao u pretpakao k preminulima da ih razveseli i izbavi. U toj molitvi moli svećenik ovako: „Spomeni se također, Gospode sluga i službenica svojih N. N. (tiho u sebi spomene ime pokojnika, za koga je namijenio čitavu sv. Misu i onih za koje hoće napose moliti) koji otiđoše pred nama sa znamenjem vjere i počivaju u snu mira. Tima, Gospode, i svima koji u Kristu počivaju, molimo, da podaš mjesto od rashlade, svjetlosti i mira. Po istom Kristu Gospodinu našemu. Amen."

Svršivši „memento" veli nešto glasnije udarivši se u prsa: „Nobis quoque peccatoribus — i nama griješnicima". To su prve riječi molitve u kojoj moli da bi i nama slugama svojim koji se uzdamo u mnoštvo pomilovanja Njegovih udijelio sreću da budemo dionici sa svetima u nebu. Kad čujemo te riječi i vidimo kako se svećenik udario u prsa, pobudimo u sebi pouzdanje u Boga, koji će nam po svetoj Misi dati potrebne milosti da uzmognemo sprovoditi život koji čeka nagrada na nebu.

Ove krasne molitve završava svećenik doksologijom — slavospjevom Presvetomu Trojstvu, kad pravi pet puta znak križa nad sv. Hostijom i kaležem i govori: „Po njemu + i s + njime i u + njemu jest tebi Bogu Ocu + svemogućemu u jedinstvu Duha + Svetoga svaka čast i slava. Po sve vijeke vjekova. Amen."

BLAŽENA KATARINA LABOURE

Posljednjim riječima — „Po sve vijeke..." koje svećenik kaže glasno, a u pjevanoj Misi pjeva, prelazi na blagovanje žrtvenih darova — na svetu Pričest.

Sv. Misa pomaže živima i mrtvima.

1. Velečasni otac Antun Kolellis znao je reći: „Kad čitam svetu Misu i držim Isusa u svojim rukama, tad dobijem od njega sve, što hoću."

2. Jedna djevojčica umre u sedmoj godini života. Nekoliko dana vidjevala ju je majka u snu svu crnu, kako se pere, ali nikako da postane čista. Zabrinuta majka ispripovijedi to svećeniku. Svećenik je savjetuje, da dade za nju namijeniti sv. Misu. I dade. Iza toga vidje je opet u snu, kako se pere, i kako postaje sve bjelija. Dade još služiti svete Mise za nju. I opet je vidje u snu, ali već posvema čistu.

J. Rukelj.

BLAŽENA KATARINA LABOURE

Bog se dragi često posluži naoko neznatnim sretstvima da preko njih izvede velike stvari. Laboure (čitaj: Labure) Katarina, koju su kod kuće zvali Zoe, bijaše jednostavno djevojče francuskog sela Fain-les Montiers. Bijaše istom u devetoj godini, kad joj umre majka. Malo poslije ode najstarija sestra u manastir, a kućne poslove i brige je vodila Katarina. Ona kuha, nosi jelo ocu i braći u polje, brine se za maloga bolesnog brata. Pobožnost svoju spaja sa svakidašnjim odricanjem i žrtvicama. Vele, da je jednom u snu upozorena od svećenika, u kom je prepoznala sv. Vinka Paulskoga, kad je kasnije vidjela njegovu sliku, neka stupi u družbu sestara milosrdnica. No tome se protivio otac. Da u njoj nestane te želje, pošalje je u Pariz, gdje će je velegradski život i te kako rastresti. Taj je boravak mogao biti mladoj djevojci na veliku štetu, ali ga Gospodin okrenu na dobro. Bratova žena nauči Katarinu čitati i pisati, a zatim joj ishodi od oca dopuštenje da pođe u samostan.

Pripravu — novicijat — svršila je u Parizu u kući matici sestara sv. Vinka. Bijaše čedna, skromna i pobožna. Osobitu je ljubav gojila prema Majci Božjoj i vele, da joj se Djevica Marija nekoliko puta ukazala i naložila joj, da širi t. zv. čudotvornu medalju. Poučena u viđenju o tom, kako ima izgledati ta medalja: lik Blažene Djevice Marije sa dolje spuštenim rukama iz kojih izbijaju sjajne zrake svjetlosti, a simbol su milosti, što ih preko Marije ljudi primaju. Oko lika ima se staviti natpis: O Marijo, bez grijeha istočnoga začeta, moli za nas, koji se k Tebi utječemo. S druge je strane medaljice slovo M, iznad njega križić, a ispod toga presv. Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino.

Ispovjednik se Katarinin isprva svemu protivio. Biskup je stvar strogo ispitao, a onda tek dopustio da se mogu praviti medaljice, jer u tome nije bilo ništa, što bi se protivilo sv. vjeri, a osim toga će to koristiti dušama. U dvije godine raspačalo se samo u Parizu i Lionu osam milijuna medaljica. Mnoga su se dogodila ozdravljenja i obraćenja pobožnim nošenjem, štovanjem i primjenjivanjem te Marijine medaljice. Vrijedno je spomenuti obraćenje strasburškog židova Alfonza Ratisbonne u Rimu godine 1842.

A ona, koja je odabrana od Bezgrješne Djevice kao sretstvo preko kojega će ljudima dati rukovjet milosti, časna sestra Katarina, ostala je tiha, ponizna i povučena te je poslije ukazanja živjela još 46 godina čineći u jednom pariškom skloništu za uboge starce djela milosrđa. Ili bi kuhala ili sobe redila ili bila vratarica. Niski su to poslovi, ali ako se vrše s pravom nakanom, imadu zlatnu vrijednost pred Bogom. Živa vjera, čvrsto ufanje i velika ljubav k Bogu i bližnjemu, njezine su kreposti. Ne jedan ili dva dana ili tjedna, ne jednu samo godinu nego za vrijeme cijelog svog dugog života vršila je ona uvijek i to savršeno sve propise svoje redovničke družbe.

Katarina Laboure proglašena je blaženom 28. svibnja 1933. nakon što su utvrđena dva čudesna ozdravljenja i to jednog vojnika i šestgodišnjeg dječaka.

Drag. Nežić

Gospa dobrog savjeta

POŽUDE

Za napredak u duhovnom životu vrlo je važno paziti na svoje požude. Ovu riječ i pojam ljudi često puta krivo shvataju, misleći, da požuda označuje samo nagon niže sjetilne naravi čovječje, koji ga tjera u nečistoću. Nije tako. Požude su težnje naše ljudske naravi, koje mogu čovjeka baciti u razne grijehe, ali i snažno mu pomoći na putu kreposti. Srditost je na primjer požuda. Čovjek, koji popušta neurednoj srditosti, može počiniti svu silu grijeha. On škodi svojoj vlastitoj duši i tjelesnom zdravlju, a osim toga neprestano muči svoju okolinu. Srditost može narasti i do stepena da mu oduzme, smanji ili i oduzme porabu razuma, pa će i čovjeka ubiti. Naprotiv, kako li dobrim plodovima rađa ova požuda, ako se oplemeni i stavi u službu vječnih zasada. U takva čovjeka ne postoji mana srditosti, nego revnost i to ustrajna i vatrena revnost za ono, što je dobro i što vodi k Bogu. Velik dio naših požuda potječe na bilo koji način iz ljubavi ili iz njoj potpunoma oprečne požude mržnje. Veselje, nada, tuga i strah požude su, kojima upravlja ljubav ili mržnja. Ljubav ili mržnja su dakle kao neke vrhovne požude, koje rađaju drugima. Već po tome vidimo, kako će nas ljubav k svemu, što je dobro i vrhunaravno snažno pomagati na putu duhovnoga napretka. Tu će izvrsno poslužiti i mržnja, ali mržnja na zlo i na grijeh. Naprotiv ljubav upravljena k onome, što je griješno ili mržnja na dobro, zaprekom je u duhovnom životu. Dok požude stoje pod upravom razuma, vjerom prosvijetljenoga, dotle ne mogu služiti na zlo. U tom su slučaju što više jedno od najboljih pomagala našoj volji. Volja bi možda često puta i klonula, kad ne bi bilo požude. Sami znamo, u kakve sve žrtve može čovjeka nagnati ljubav. Iskustvo nam pokazuje, da požude same po sebi ne dovode čovjeka do zla i grijeha. U zlo nas vode samo i jedino neobuzdane žudnje. Zato i moramo svoje požude stišavati, obuzdavati i dovesti u pravu mjeru, hoćemo li ih upotrebiti u duhovnom životu. Za požude naime vrijedi kao i za vatru i vodu. Naš narod lijepo kaže: „Vatra i voda su dobri sluge, ali zli gospodari". Jednako vrijedi i za požude. Izvrsni su to sluge, ali strašni gospodari.

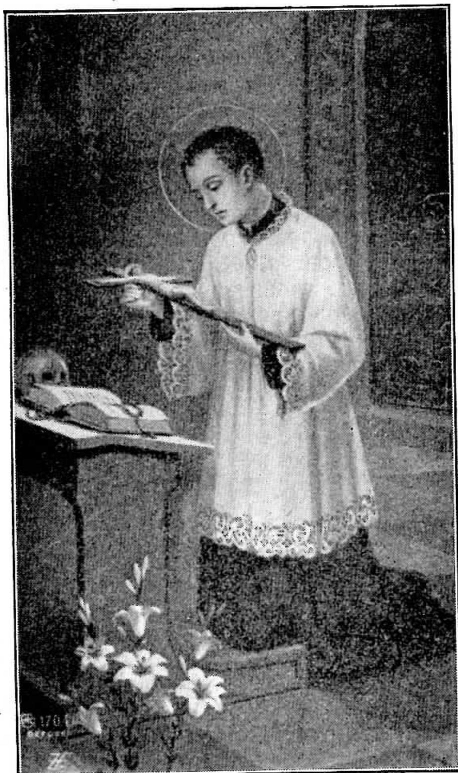
Učitelji duhovnoga života podaju nam pravila, kako da si svoje požude svladamo i uredimo. Njihove upute temelje se na tisućgodišnjem iskustvu najbolje uzgojiteljice svete Crkve katoličke. Poslušamo li ih, udarili smo ispravnim putem u duhovnom životu. Napredak u kreposti, blizina s Bogom na taj nam je način zajamčena. Kao prvo pravilo u borbi protiv požuda vrijedi: „Najprije se bori protiv glavne i najsnažnije svoje požude". Ovo je pravilo vrlo važno. Zdrav razum nam kaže, da je tako posvema opravdano i razborito. Svlada li čovjek ono, što je najteže, laglje će kasnije sve drugo svladati. Osim toga pobjeda nad onim najtežim dizat će ga i bodriti u časovima poteškoća. Čuvat će ga, da ne klone. Drugo pravilo nas poučaje: „Obaraj jednu požudu za drugom, a ne sve najedamput". I tu nam zdrav razum kaže, da je tako ispravno. Požude su kao vojska. Pojedinac ne može se oprijeti množini. Mora podleći. Pojedinac može se oprijeti pojedincu. Jednu po jednu neurednu požudu moći će svaki nadvladati. U tome naročito pomaže posebna pažnja i posebno ispitivanje savjesti. O tom je bilo govora već prije. Kao treće pravilo važi: „Bori se protiv požude u njezinom zametku. Čim osjećaš, da je nastala, a ti je nastoj svladati". I to je pravilo vrlo jasno. Požude su kao i vatra. Iskru je lako nogom pogaziti. Plamen, koji je iz te iskre nastao ne može se tako lako ugušiti. Protiv požara pak treba cijela četa vatrogasaca, i još često puta ostaju nemoćni. Kamo sreće, da je čovjek uništio iskru. Svaku i najmanju iskricu neuredne požude treba odmah uništiti. Četvrto pravilo u borbi protiv zlih požuda oduševljeno nam govori: „Od borbe ne odustaj nikada". To je posve razumljivo. Odustati od borbe znači predati se. Prekinuti borbu i klonuti, znači ujedno i bitku izgubiti. Napane li čovjeka divlja zvijer, onda ju mora ubiti. Odustati od borbe znači predati joj se na milost i nemilost. U borbi se mora ustrajati do pobjede. Zvijer ne će prestati, ne smije ni čovjek, dok zvijerku na pogubi. U pogledu požuda je to još i teže, jer se te zvijeri ne daju posvema uništiti. Zato mora naša borba biti neprestana i ustrajna. Vrlo je korisno poslušati i peto pravilo: „Od vremena do vremena mijenjaj predmet svoje borbe." Upravi svoju navalu na jednu požudu, ali onda se baci na drugu i tako redom. Šesto pravilo je: Molitva. Kako svagdje i u svim našim djelima molitvom postizavamo pomoć odozgo, tako moramo i u borbi protiv neurednih požuda. Gospodin i nebeska Majka priteći će nam uvijek rado u pomoć. **Dr D. Hren,**

Kršćanska obitelj

ŽENSKA ŽRTVA

Bilo je ugovoreno: Julka će se udati za Slavka. O ljubavi malo je znala djevojka, nevina i mlada kao rosa. Ali su očevi stvar tako odlučili i ona je poslušala. A nije ni slutila, da je kod vjenčanja iza nje stajao potajni anđeo sa velikim križem, kojega je u času važnog „hoću" stavio na Julkinova ramena. A tko bi i znao za križ? Oboje mladi ljudi bijahu djeca bogatih ratara. Dobili su lijep miraz i mladi je muž k tome imao majstorsko pravo na slikarstvo i ličilarstvo. Urediše si zgodnu radionu, posla bijaše više nego dosta. Kako je Julka dobro pogodila! Da, biti lijepa i bogata, to je sve! Uistinu Slavko ima dio raja na zemlji. Njegova je žena bila vrijedna kućanica, uvijek vesela brinula se, da bude mužu kuća mila i ugodna. Ali što je bilo? Uskoro su se poslovni pohodi muža sve više produžili, kad je uveče morao svojim mušterijama, gostioničarima ići na čašu vina. Onda mu je žena Julka dugo morala čekati na njegov povratak. Mnoge su suze potajno padale na blagoslovljeno krilo mlade žene. Polako su se rubovi nevidljivog križa utisli u ramena. Tko će opisati strah, kad je Slavko jedne noći došao prvi put pijan kući i oborio se na Julku udarajući je. To je bilo ubogoj ženi gorko probuđenje na ozbiljnost života. Ali nitko ne će doznati za to. Drugog jutra klečala je uboga žena u priprostoj šumskoj crkvi pred slikom Majke boli: „Ti znaš, što je bol, držala si svoje mrtvo izmučeno dijete na ruci. Tebi poklanjam, što nosim pod srcem, tebi posvećujem dušu mojega Slavka i moju ubogu dušu. Što mi Bog šalje, bit će da je pravo, samo mi isprosi snagu, da sve mogu podnositi." To je bio glas milosti za dug i težak život. Bog joj je stavio trnov vijenac na glavu i oko srca. Znala je, da sve njezino nastojanje ima biti u tome: povratiti dušu njezinog muža na pravi put. Dobro, što joj je bilo sakriveno, za koju će cijenu i za kako dugo vrijeme morati svojom patnjom zaslužiti tu milost. Rođenje prvog djeteta donijelo je doduše za neko vrijeme sunčani sjaj u kuću. Mio je bio dječačić, pogotovu kad je mogao ručicama zagrliti roditelje. Ali druge su ruke bolje znale obuhvatiti ramena muža, nego ruke njegovoga anđeoskoga djeteta. Sreća, što žena Julka dugo nije zamijetila ovu nevjeru. Skrb za dijete i kućne dužnosti previše su je zabavljale. A prava ljubav ne će da vjeruje zlo, iako se mnogo dade sumnjati. Čim se godinama broj djece pomnožio i čim je bučnije nastalo u kući, tim je tiša postala uboga majka. O, dolazila je nova patnja! Poslije poroda četvrtog djeteta nisu se snage majke htjele povratiti. Liječnikovo je lice bilo ozbiljno. Napokon je morao mučenici nešto strašno otkriti. Od muža se teško zarazila. Da su joj čupali srce iz grudi, ne bi to bila veća bol. Kako je suprug mogao njezinu odanu ljubav i požrtvovnu vjernost tako razočarati, njezino povjerenje tako zlorabiti! Ne, sad više Bog ne će od nje tražiti tu životnu žrtvu. Ona će otići iz te kuće, potajno otići, ona i djeca. Napokon opet jedamput biti slobodna od mučnog bremena prošlih godina, slobodna biti od onoga, koji joj je uzeo svu vjeru u ljudsku krepost. Prevarena žena

propinjala se u njoj. Ali zar nije jednoć svu životnu bol unaprijed uzela na sebe za dušu svoga muža? Zar nije nakanila, da se i ona iznevjeri. „Što je Bog svezao, neka čovjek ne rastavi". Dugo, dugo se žena borila sa sobom. Ali je ženska veličina napokon pobijedila. Sasvim rano u jutro drugoga dana klečala je Julka kod oltara Majke boli i obnovila je vrućim suzama nekadašnji zavjet. Novom srčanošću otišla je opet kući; bila joj je ona vrlo korisna za najbliže vrijeme. Slavko je morao u bolnicu i njegova je supruga morala gledati, kako

SV. ALOJZIJE, ZAŠTITNIK MLADEŽI, SLAVI SE 21. LIPNJA

će sama svršiti poslove u kući i radioni. Prijateljiti se sa bojama i ličilačkim kistom nije bila mala zabava, ali je nužda uvijek dobra učiteljica. Tako su prolazile godine. Djeca su rasla. Vremenom ih je bilo šest. A i patnja je rasla. Cijeli je kraj poznavao Slavka kao najvećeg pijanicu i razuzdanca, nesposobnog za ikaki posao, ali tim više odanog svakoj mogućoj pokvarenosti. Kakva je to građanska sramota bila za cijelu obitelj, kad je nekoć poštovano ime, sada bilo uneseno u kaznene općinske knjige! Najviše je kod toga trpjela žena. Tolike boli za slabo srce, zar to nije previše? Što se sve mora podnijeti za jednu dušu!? Dvadeset i dvije godine trajalo je to žrtvovanje. Tad se pojavi na mužu mahnitost od pijanstva. Uzrujanosti bijahu neopisive. Morao je na mnogo mjeseci u ludnicu. Dobra žena pohodila je bolesnika svaki dan i donijela svaki put uz mio dar i par blagih riječi.

Nakon tjedana počele su se opet zbrkane misli jadnikove poravnavati, razmišljao je o svomu stanju i tada je napokon sve jasno uvidio. U dugim časovima samoće probudi se optužujuća savjest i nije popustila. Ona postade strog sudac, koji je nemilosrdno dozivao pred oči duše zločine kroz godine počinjene. Ona mu pokazivala opako življenje, koje je bilo u stanju, da po jednoj strasti uništi jednu cijelu obitelj. Strašno djeluje u takvim slučajevima ta okolnost, da se krivica ne može više popraviti i to muči do zadnjega časa. Najgorčije suze pokajnice ne mogu brisati takvu nesreću, makar i udubile u lice duboke brazde. Čim se smrt više približavala, tim ga je groznije optuživala savjest. „Julko, moja jadna, dobra žena, što si sve radi mene pretrpjela i što sam učinio svojoj djeci. O Bože, što će sa mnom biti kod smrti. O, osloboditi dušu od krivice, milosrđe — ispovijediti se!" Nekoliko dana iza toga opet dođe gospođa Julka u pohode. Mirno je suprug ležao u naslonjaču. Jedva što ju je opazio, pokuša da joj pođe u susret, ali se sruši. Ne da on da ga podigne, nego klečeći na zemlji htio je, da joj obuhvati noge i moli je za oproštenje. Suze mu ugušiše glas. „Oprosti, oprosti, Julko, vjerna patnico, ako možeš", više se nije moglo razumjeti kroz plač. — To je bio blažen čas milosti! More patnja jedne žene potonulo je u: „Spašen za vječnost!"

Na groblju nekog malenog tirolskog gradića nalazi se grob ukrašen slikom Majke boli. Ovdje počiva jedno njezino dijete, za kojega se toliko brinula, koje je spašeno po životnoj žrtvi jedne jake, velike ženske duše.

Priredio: **J. Ott.**

NIJESAM SI SVIJESTAN GRIJEHA

Jedan se svećenik sastao u društvu s jednim gospodinom, koji se uvijek hvastao time, da je „prosvijetljen". Tako se i sada počeo razmetati svojom tobožnjom slobodoumnošću i pri tome počeo govoriti i o ispovijedi. „Nikada se ne ispovijedam", reče „jer si nijesam svijestan grijeha". Župnik mu odgovori: „Potpuno se slažem s Vama, premda sv. Ivan naziva lašcem onoga, koji se hvali da je bezgrješan." — „Vi me dakle računate među iznimke, valjda među Vaše takozvane „svece"? zapita porugljivo bezbožnik. — „Među iznimke Vas svakako brojim", reče župnik, „ali ne među svece; jer ovi za života nikako nijesu htjeli da ih se smatra bezgrješnima." Sada je slobodoumnik bio znatiželjan, da čuje, koja će to biti iznimka, među koje njega broji. „Ima, nastavi župnik, „dvije vrste ljudi, koji ne griješe." Sve je znatiželjnije pitao „prosvijetljenik"! „Tako, pa koji su to ljudi, koji ne griješe?" Župnik odvrati ozbiljno: „Djeca, koja još nemaju upotrebu razuma, i luđaci, koji su je izgubili!"

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

ŽALOST JE NAPUNILA....

U zagrebačkom bogoslovskom sjemeništu moli se svakim danom dirljiva molitva za sveto Sjedinjenje. Nježan i tugaljiv početak ove molitve upravljen je na presv. Srce: „Božanski Spasitelju, Isuse Kriste, žalost je napunila ljubazno Srce Tvoje, kad si na posljednjoj večeri molio, da bi svi jedno bili, kao Ti i Otac Tvoj. Pred očima Tvojim lebdio je tada i onaj nemili razdor, štono je širom slavenskih krajeva braću po vjeru i krvi razdvojio...."

U mjesecu lipnju moramo na posebni način zaroniti u dubine Božanskoga Srca. Početak spomenute molitve je žalosna istina. Na posljednjoj večeri molio se Gospodin svomu nebeskom Ocu za jedinstvo onih, koji budu vjerovali u Njega. Njegovo sveznanje vidjelo je i u dalekoj budućnosti strašan raskol, koji će razdrijeti Njegovu haljinu, svetu Crkvu. Odijelit će se od Petrove pećine malo po malo bizantijski istok. Tijekom vremena povlačit će u taj raskol politika bizantskoga dvora slavenske narode. Turci, osvajači Bizanta, priječit će dobre balkanske Slavene, da podržavaju veze sa svetom apostolskom Stolicom. Na istoku, gdje se tako iskreno kroz vjekove častio Apostolik (papa), na tom istom Istoku širit će neprijatelji Crkve mržnju na njega. Narod će čeznuti za hljebom nauke Božje, tražit će svete sakramente, ali svega toga ne će dobivati. Žalost je napunila Božansko Srce... Od zadnje večere pa dalje do smrti Isusove na križu, bili su časovi najveće žalosti za presv. Srce. Za sve i prošaste i buduće grijehe sviju ljudi trpio je u tim časovima Isus. Na posljednjoj večeri, kad je svoje ljubio neizmjernom ljubavi i do kraja ih ljubio, bilo mu je Srce napunjeno velikom boli i žalošću i radi istočnoga raskola. On je vidio pred sobom jasno, što će načiniti neki pojedinci u Bizantu i kakve će odatle strašne posljedice slijediti. Žalost Mu je na to napunila Božansko Srce. Gledajući Isusa, privezana uza stup i bičevana, vjerujemo, da podaje nebeskom Ocu zadovoljštinu za nečiste grijehe ljudi. Živimo li čisto, ne snosimo odgovornost za Isusovo bičevanje. Što više, u tom slučaju služili smo Isusu na utjehu prigodom bičevanja. Ovaj nam primjer pokazuje, kako služimo Isusu na utjehu u času, kad je na posljednjoj večeri žalost napunila Njegovo presveto Srce. Moleći za sveto Sjedinjenje, pomažući ovu uzvišenu zadaću, tješimo Isusa u Njegovoj žalosti.

Mjesec posvećen Božanskom Srcu mora nas zagrijati za rad u smislu našeg Apostolata. Članovi Apostolata neka zdušno vrše svoje dužnosti. Svaki neka nastoji naći barem kojeg novog člana. Osobito neka svaki usrdno moli za sveto Sjedinjenje. Neka prestane onaj raskol, koji tako velikom žalošću napunja Božansko Srce na zadnjoj večeri. Naša molitva u tom smislu sjedinjena je s molitvom samoga ožalošćenoga Spasitelja na posljednjoj večeri. Takvu će molitvu zato Otac nebeski već jednom uslišati. On ne će dopustiti, da se ljudska slabost trajno opire Njegovim milosnim namjerama. Poslat će jednom svoga Duha istine i ljubavi, koji će sve zapreke jedinstva ukloniti, pa da bude jedno stado i jedan pastir...

D.

VLADIMIR SOLOVJEV

Tko ljubi istinu, nalazi put k spasenju.

Mi katolici prečesto ne znamo dosta cijeniti sreću, što smo rođeni i od mladosti odgojeni u krilu jedine prave Crkve Kristove. Tu sreću možemo tek donekle upoznati, kad promatramo duševne težnje i traženje istine kod onih ljudi, koji nisu imali sreće, da se rode u krilu katoličke Crkve, ali su ipak iz dubine duše čeznuli da upoznaju put istine i spasenja. Kod takvih se očito vidi, da predobri Bog, koji je ljubitelj ljudskih duša, uistinu pomaže svojom milošću svakoga, tko je iole voljan da radi za svoj spas. Jedan od najznamen,tijih ovakovih tražilaca istine bio je veliki ruski učenjak bogoslov i pregalac crkvenog jedinstva, Vladimir Solovjev.

Duboki mislilac i ljubitelj istine.

Vladimir Solovjev rodio se 16. siječnja 1853. g. u Moskvi. Njegov otac, Sergije Mihajlović Solovjev bio je ugledni znanstveni pisac i istraživalac povijesti te rektor moskovskog sveučilišta. Stoga je i Vladimir Solovjev imao od mladosti prilike za stjecanje visoke obrazovanosti. Mladi Solovjev bio je vrlo bistrouman, a osobito je zavolio filozofiju, tako da je već sa navršenom 21. godinom postao sveučilišnim profesorom u Moskvi. Već u prvim svojim filozofskim predavanjima tako je osvojio srca i duše svojih slušataelja, da je sve grnulo da čuje umnoga mladog filozofa. Akademske su dvorane bile dupkom pune na njegovim predavanjima. Osobito je bio brojno posjećen niz njegovih 12 predavanja „O tajni bogočovještva". U tim predavanjima iznio je pred slušateljstvo veoma duboke misli o značenju otajstva utjelovljenja Sina Božjega, u kojem je unaprijed naznačena tajna sjedinjenja Boga i ljudi u Crkvi Kristovoj. Od ovoga vremena Vladimir Solovjev zalazi sve dublje u razmatranje najdubljih bogoslovskih istina kršćanstva. Proučava djela prvih kršćanskih pisaca, djela svetih otaca i opće crkvene sabore; putuje po istočnim krajevima, Palestini i Egiptu, i proučava različite povijesne spomenike kršćanstva. Neprestano sabire naučnu građu za svoja dubokoumna naučna filozofska i bogoslovska djela. No budući da se u svojim naučnim djelima sve više približavao naučanju katoličke Crkve, njegova djela bila su zabranjena od ruske

državne cenzure, da se štampaju u Rusiji. Zato ih on objelodanjuje u inozemstvu, naročito u Francuskoj, gdje je objedanio svoje djelo: „Rusija i opća crkva”.

Poznanstvo sa Štrosmajerom i Račkim.

Za vrijeme svojih naučnih putovanja po zapadnoj Evropi upoznao se Solovjev i sa najistaknutijim znanstvenim pretstavnicima drugih naroda, pa tako je i kod nas Hrvata upoznao u ono vrijeme najistaknutijeg znanstvenog radnika Franju Račkoga i velikog našeg kulturnog mecenu biskupa Štrosmajera. Na poziv biskupa Štrosmajera i kanonika Račkoga, prvog predsjednika jugoslavenske akademije znanosti u Zagrebu, došao je Vladimir Solovjev u Zagreb u mjesecu srpnju 1886. god. gdje je kroz par mjeseci bio gostom kanonika Račkoga. Za to vrijeme moglo se dnevice vidjeti ovu dvojicu učenjaka, kako idu zajedno na rad u sveučilišnu knjižnicu ili u arhiv jugoslavenske akademije. Solovjev je tom zgodom napisao svoje djelo „Budućnost teokracije”, koje je štampano ruskim jezikom u Zagrebu.

Iste godine 1886. dne 29. rujna upravlja Solovjev u formi javnog pisma na biskupa Štrosmajera štampanu brošuru od 14 stranica sa naslovom: „Nekoliko razmatranja o sjedinjenju crkava”. U toj brošuri iznosi Solovjev sasvim pravovjerno stajalište o prijepornim pitanjima između istočne odijeljene i zapadne crkve. Naročito lijepo govori o vjerskoj istini i dogmi Bezgrješnog Začeća. Time je pokazao, kako se on u dogmatičkom vjerovanju sasvim priklanja učenju katoličke Crkve. Po tom je on bio u dva navrata gost biskupa Štrosmajera, s kojim je mnogo raspravljao o pitanjima crkvenog jedinstva i postao od toga vremena iskrenom dušom privržen Štrosmajeru, te se i kasnije s njim dopisivao.

Iz vremena boravka Solovjeva u Đakovu spominje se zanimljiva anegdota, koja je istiniti događaj. Solovjev je imao običaj noću nakon svršenih večernjih razgovora još dulje vremena šetati i razmišljati hodnikom đakovačke biskupske rezidencije, na kojem ima desetak soba. Pošto je dobro promozgao neku duboku filozofsku misao, potraži vrata od svoje sobe, ali ih nikako nije mogao da nađe. Bio je dobrodušan čovjek, koji se ne razmeće svojom rastresenošću, nego priznaje i moli da mu se ne zamjeri. Oprezno pokuša otvoriti jedna, a onda druga vrata. Ne trećim vratima, koja se nisu dala otvoriti, shvati da njegov empirički metod nije dosta obziran. On onda odluči nastaviti svoju šetnju. Pred zoru opazi da su jedna vrata, pred kojima je sto puta prošao, odškrinuta, a po nekim znacima prepozna napokon da je došao do svoje sobe. Kod objeda je pripovijedao taj svoj događaj, a biskup Štrosmajer primjeti na to blagom i duhovitom šalom, koja je ujedno puna jedre sadržine: „Koliko nam se puta tražeći istinu ili ne znajući, kojim bi putem krenuli, desi, da stojimo oklijevajući pred vratima, za koja mislimo da su čvrsto zatvorena, a koja treba samo rinuti.”

Javna ispovijest.

Solovjev je svojim naučnim istraživanjem i razmišljanjem dolazio sve jasnije do spoznaje, da pravu crkvu Kristovu predstavlja jedina katolička Crkva sa svojim vrhovnim poglavarom, nasljednikom Petrovim, kojega je sam Spasitelj učinio nepokolebljivom stijenom crkvenog jedinstva. Evo, što napokon Solovjev javno ispovijeda u svom djelu „Rusija i opća crkva” o rimskoj crkvi i o papinstvu:

„Papinstvo jest jedina crkvena međunarodna i neovisna crkvena vlast, jedina stvarna i trajna osnovka za opće djelovanje Crkve. Ovo je nepobitna činjenica, da je dokažemo, dostaje to, što je papa jedini nosilac vlasti i povlastica, koje je sv. Petar primio od Krista... Kao član istinite i časne crkve..., koja ne govori ustima kakvih protukanonskih crkvenih zborova, ili ustima činovnika svjetske vlasti, nego glasom velikih otaca i učitelja, sv. Ireneja, sv. Dionizija, sv. Atanasija, Vel., sv. Ivana Zlatoustog, sv. Ćirila, sv. Flavijana, bl. Teodora, sv. Maksima Ispovjedaoca, sv. Teodora Studite, sv. Ignacija itd., priznajem vrhovnim sucem u stvarima vjere sv. apostola Petra, koji živi u svojim nasljednicima i koji nije uzalud čuo riječi Gospodinove: „Ti si Petar, i na toj stijeni sazidat ću crkvu svoju... Utvrđuj braću svoju..! Pasi ovce moje, pasi jaganjce moje.”

Prelaz u krilo katoličke Crkve.

Iz ove javne vjeroispovijesti vidi se, da je ovaj duboki mislilac i ljubitelj istine već dugo srcem i dušom pripadao katoličkoj Crkvi, makar još nije izvanjim načinom izvršio obred prelaza u krilo katoličke crkve. Potpuni formalni čin prelaza u krilo katoličke Crkve izvršio je Solovjev god. 1898., dvije godine prije svoje smrti, položivši ispovijest katoličke vjere u ruke katoličkog svećenika istočnog obreda, grofa Nikolaja Tolstoja, koji je zbog toga bio odmah uapšen i zatvoren u Tver. U Tveru su se sastajali, i drugi ruski obraćenici, te vijećali o tom, tko da postane grkokatoličkim ruskim biskupom. Svi su se složili u tom da bi za tu čast bio najsposobniji Vladimir Solovjev. Tadašnji papa Leon XIII. odobrio je taj izbor, ali do imenovanja nije moglo doći, jer još nije bila javno priznata grčko-katolička ruska crkvena općina, nego su grkokatolici ruskoga slavenskog obreda bili politički žestoko proganjani.

Smrt velikog mistika.

Pod svoje posljednje dane života Solovjev je postao duboki mistik. Živio je životom stroge samozataje. Već u rane godine svog života odlučio je da će živjeti djevičanskim životom. Hranio se jedva toliko, da održi na životu svoje ascezom skroz oduhovljeno tijelo. Iz njegovih dubokih modrih očiju odsijevala je sama dobrota i plemenština. Bio je tako darežljiv naprama siromasima, da je na posljetku živio kod kneza Trubeckoga. Ne dugo pred smrt izreče značajne proročke riječi: „Slušam odjek groma, Rusiju čeka strašno zlo — naše oblasti neće više imati vremena, da misle na vjeroispovijesno pitanje!”

Nije li se ovo proročanstvo doslovce ispunilo prigodom strašne boljševičke revolucije?

Dr J. Oberški.

RAD ĆIRILO-METODIJSKE SEKCIJE BOGOSLOVA U ZAGREBU

U nedjelju dne 13. maja 1934. priredila je Ćirilo-metodijska sekcija u bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu akademiju prigodom molitvenog dana, koji svake godine priređuje u zajednici sa ostalim sjemeništima u našoj državi za proširenje i uspjeh rada za sjedinjenje odijeljenih kršćana sa katoličkom Crkvom.

Akademiju je otvorio pročelnik Andrija Dolenčić sa govorom. U njem je ocrtao dužnost Hrvata raditi za sjedinjenje odijeljene braće sa katoličkom Crkvom. Iza toga, uz deklamaciju, koju je deklamirao Josip Burić, redale su se glazbene i pjevačke točke istočnog karaktera. Njih je pjevalo pjevačko društvo „Vijenac". Osim toga ja Mato Paljug ocrtao u svojoj radnji „Liturgija i jedinstvo" važnost liturgije u radu za sjedinjenje.

Na akademiju je došao i sam preuzv. gospodin naš nadbiskup Dr Antun Bauer. Osim njega prisustvovali su akademiji presv. gosp. rektor Dr Kamilo Dočkal s ostalim preč. Poglavarstvom sjemeništa, zatim presv. gosp. Dr. Franjo Barac rektor dječačkog sjemeništa, prof. Dr Janko Oberški, bogoslovi grko-katol. sjemeništa, franjevački klerici i bogoslovi zagrebačkoga sjemeništa.

Andrija Dolenčić, *pročelnik misijske i Ćirilo-metodijske sekcije bogoslova.*

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

ČEHOSLOVAČKA

Dr Jevgenij Šmurlo. Dne 7. aprila umro je u Pragu znameniti ruski emigrant historik Dr Jevgenij Šmurlo, osnivač ruskog historijskog društva i suosnivač „Slavenskog zavoda" u Pragu. Dr Šmurlo bio je prije profesor jurjevskog sveučilišta u Rusiji. Radio je po evropskim arhivima, osobito u Haagu, Parizu, Mlecima i Rimu. U svom znanstvenom radu posvetio je osobitu pažnju odnosima Rima spram Moskve u povijesti. Prije 10 godina izašlo je u Parizu njegovo veliko djelo „Sveta Stolica i pravoslavni ruski istok" (Le Saint et l' Orient orthodoxe russe. 1609—1654.). U tom je djelu temeljito osvijetlio rad hrvatskog misionara Juraja Križanića. Dr Šmurlo živio je u Pragu od godine 1925. dalje, pa je u Pragu i pokopan. Prije njega umriješe u Pragu ruski povjesničari Kondakov i Kizevetter.

„Dom sv. Josipa" u Prešovu. Nakon 6 godišnjeg nastojanja dograđen je u Prešovu „Donm sv. Josipa". To je moderno sirotište za grkokatoličku djecu. Najviše zasluga za tu karitativnu instituciju imade revni prešovski grkokatolički biskup Msgr. Pavao Gojdić.

Izjednačenje koledara. U Berehovu u Potkarpatskoj Rusiji ustanovilo se nedavno društvo, koje bi rado izjednačiti koledar među raznim vjerama u Potkarpatskoj Rusiji. Želi se zavesti gregorijanski koledar i u grkokatoličkoj crkvi. Pravoslavni bi navodno bili s tim sporazumni. Nema dvojbe, da bi jedinstven koledar dokinuo mnoge neurednosti i nesklade, osobito u školama.

BUGARSKA

Bugarska crkva i žensko izborno pravo. Bugarska spada među one zemlje, gdje žene još nisu imale izbornog prava. Zanimljivo je, da se u novije doba počima ovo pitanje u Bugarskoj obrađivati, i to sa strane crkve. Jedni ustaju za žensko izborno pravo, dok ga drugi zabacuju. Arhimandrit Dr. Josip zastupa u dnevniku „Zora" žensko izborno pravo (proučavao je socijalne nauke katoličke crkve). Protiv njega polemizira P. E. Janakijev u dnevniku „Mir". Uz crkvene razloge navodi Janikijev i praktične: bugarska žena — veli on — i onako ne stoji ćudoredno visoko, osobito u gradovima. Kina, kavane, kazališta i zabave odvedoše ju daleko od obiteljskog ognjišta, politika bi donesla nove pogibelji. Žena ne će ozdraviti politički život, što više, izgubit će smisao za svoje prirodno poslanje.

Bugarska priznaje Sovjetsku Rusiju. Kao što države male Antante, sprema se i Bugarska, da de jure prizna sovjetsku Rusiju, da može urediti s njom gospodarske veze. U novom državnom proračunu predviđena je stavka za budućeg bugarskog poslanika u Moskvi; nije baš velika: tek 1 poslanik i 1 vratar, znak da Bugarska ne očekuje baš mnogo od Rusije. Mnogima nije milo ovo primicanje Rusiji, pa osobito časopis „Mir" dokazuje neopravdanost snovanih diplomatskih veza s Rusijom.

Trnovski metropolit Filip stavljen je odlukom sv. sinoda u prisilni mir, dok će njegovom biskupijom upravljati vikar Sofronije. Metropolit će zadržati svoju plaću i svoja kanonska prava, te će mu se ime spominjati u bogoslužju. Sofronij postaje njegov pomoćni biskup s pravom nasljedstva. Kao razlog umirovljenju navodi se „službeno" slabo zdravstveno stanje, nu pravi razlog bit će, što se metropolit opirao reorganizaciji pravoslavne bugarske crkve, što ju provodi metropolit Stefan.

POLJSKA

Nova pravoslavna biskupija u Poljskoj. Sinod pravoslavnih episkopa u Poljskoj obratio se na poljsku vladu, da dozvoli osnovati novu pravoslavnu biskupiju za Malu Poljsku (Galiciju) sa sijelom u Lavovu. Broj svih pravoslavnih u Galiciji iznosi 30 do 40.000 duša. Od ovih pripada oko 25.000 prijašnjim Grkokatolicima u Lemkovštini, koji su tek nedavno doba prešli na pravoslavlje. U samom Lavovu imadu pravoslavni tek malu župicu, drugdje živu u manjim skupinama, redovno i bez crkve. Inače imadu pravoslavni u Poljskoj razmjerno više biskupija nego katolici. Dok katolici sa 25 milijuna vjernika imadu 23 katoličke biskupije, imadu pravsolavni sa $3\frac{1}{2}$ milijuna vjernika 5 biskupija (u Varšavi, Vilni, Grodnu, Pinsku i Kremenecu). Tako spada na svaku katoličku biskupiju 1,100.000 žitelja, dok na

svaku pravoslavnu spada tek 700.000. Prema tomu nova biskupija ne bi baš bila potrebna.

Papinski istočni seminar u Dubnu broji ove godine 34 pitomca, od ovih je 11 novih. U januaru ove godine primiše prva četvorica između pitomaca seminara đakonski red. Svi profesori zavoda izuzev dr. Buračevskoga pripadaju Isusovačkomu redu.

Vjerski nemiri na Lemkovštini. Već se prošle godine dogodili u Lemkovštini osobito u srezovima gorličkom i jaselskom, da su pravoslavni fanatici nasilno provalili u crkve grkokatolika. Kako javlja lavovski metropolitanski vjesnik „Meta", opetovao se ovakav slučaj dne 23. februara ove godine u mjestu Lipnie kod Gorlice. Rulja pravoslavnih žitelja provalila je vrata tamošnjeg grkokatoličke crkve, razbila dragocjeni ikonostas, pokrala bogoslužbene predmete i odnesla ih u pravoslavnu crkvu.

RUSIJA

Uskrs u Rusiji. Sovjetska vlada je doduše zabranila i ove godine praznovanje Uskrsa, te je proglasila uskrsne dane radnim danima. Nu unatoč tomu sva su pravoslavna svetišta Moskve bila prepuna vjernoga puka. Nisu došli samo starci, odgojeni u doba prije revolucije, nego je bilo vrlo mnogo i mladeži! Uzalud se dakle napražu bezbožnici, da istrijebe vjeru iz srdaca ljudskih!

Nove žrtve u Rusiji. Posljednjih mjeseci pozatvarala je sovjetska vlada u tamnice opet cijeli niz katoličkih svećenika. Među ovim novim mučenicima su: O. Blechmann iz Kijeva, O. Schubert iz Odese, O. Gazenbeller iz Eichwalda kod Marjampola, O. Kun iz Aleksandrovska na Dnepru, i dr. U Turkestanu i na Uralu ostao je jedan jedini katolički svećenik O. Budrys.

Katolički otočić u Sovjetskom moru. Mali otočić u moru sovjetskih progona vjerskih je rimokatolička crkva sv. Ljudevita u Moskvi. Tu je dne 11. marta sakupio kod svete Mise prvi puta američke katolike i druge vjernike američki redovnik Rev. Leopold Brown, reda sv. Augustina. On pripada k personalu američkog poslanstva u Sovjetskoj Rusiji, zato je pod zaštitom Sjedinjenih Država Sjeverne Amerike. Predsjednik naime tih država Roosewelt stavio je vjersku slobodu američkih građana u Rusiji kao uvjet američkog priznanja Sovjeta. U crkvenom pogledu podložan je rev. Brown vlasti apostolskog administratora, jedinoga sada rimokatoličkog biskupa u Rusiji Msgra Neveu, rodom Francuza.

Zasluženo priznanje. Boljševički progoni katolika uzbudili su u srcima pravoslavnih vjernika u Rusiji simpatije prema katoličkoj crkvi, što više i čežnju za sjedinjenjem s njom. Te se pojave po,azuju osobito u onim krajevima, gdje je boljševicima uspjelo nagovoriti na otpad kojega pravoslavnoga svećenika!

Ruski mučenici u Rimu. Sveta Stolica može da primi najtočnije vijesti o sadanjim prilikama u Sovjetskoj Rusiji, jer prima te vijesti iz autentičnih vrela. Prošle godine mogao je Svetu Sotlicu izvijestiti o prilikama u Rusiji iz vlastitog iskustva mučenik biskup Sloskan. Ove su godine došli u Rim biskup Matulionis i prelat Josip Gronjski. Pred ovu dvojicu poslao je sveti Otac na kolodvor svog maestra de Camera prelata Caccia-Dominiona i msgra Confalonieria. Sam pak primio je oba sovjetska sužnja u dužu audijenciju. Prema želji svetog Oca ne će sovjetski mučenici štampom da javljaju svijetu svoje doživljaje, da ne otešćaju i onako teško stanje svojih bivših drugova u Rusiji, nego oni pišu svoje doživljaje za crkvenu povijest, koja će u svoje doba sve kazati svijetu.

ENGLESKA

Prelazi u katoličku crkvu. I prošle godine bio je broj prelaza na rimokatoličku vjeru u Engleskoj velik. Evo nekih podataka iz prošle godine: Westminster iskazuje 1458 konverzija, Birmingham 1106, Bretwood 578, Cerdiff 388, Cliffton 464, Hexham i Newcastle 910, Langcaster 570, Liverpool 1279, Menevia 172, Midlesbrojgh 375, Northhampton 319, Nottingham 391, Plymouth 486, Salford 1268, Shrewsury 361, Southwerk 1106. — Ove brojke pokazuju, kako je milost Božja uvijek jaka. Ne gubimo ufanja i pouzdanja ni u našem svetom nastojanju. Molimo se mnogo! Milost Božja jednoć će da i kod nas čini slična čudesa.

BILJEŠKE IZ APOSTOLATA

Prinosi i darovi za „Apostolat sv. Ćirila i Metodija". U ime darova i članarine poslaše „Apostolatu" dalje: Juraj Sokolić, župnik u Podvinju, 26.— D. Župski ured u Novskoj 40.— D. Šime Uglešić, župnik u Ištu, 10.— Din. Don Mijo Ćurković, župnik u Diklu, 20.— D. Petar Cimermanović, župnik u Ivanić gradu, 50.— D. Župski ured u Podhumu 43.— D. Župski ured u Ledenicama 10.— D. Adolf Blaga, župnik u Ferdinandovcu, 71.— D. Henrik Kroder, župnik u Vratišincu, 15.— D. Josip Šimunović, dekan i župnik u Babinoj Gredi, 30.— D. Župski ured u Prvić-Luki 30.— D. Župski ured u Brodu na Kupi 18.— D. Fran Oršulić, župnik u Ludini, 12.— D. Ana Kremer, povjerenica u Valpovu, 65.— D. Juraj Kranjčev, župnik u Zagorskim Selima, 25.— D. O. Ivan Franković, uprav. župe Dapci 15.— D. Mate Pavić, povjerenik u Privlaci, 62.— D. Franjo Forko, župnik u Granešini, 30.— D. Filip Homolka, vjeroučitelj u Daruvaru, 72.— D. Bog plati!

Članarina i prinosi za istočne misije šalju se Upravi „Apostolata sv. Ćirila i Metodija" u Zagrebu, Kaptol br. 29. Novac se može slati ili poštanskom uputnicom ili čekom. Čekovni broj „Apostolata" je br. 36.152.

Poruka članovima. Umoljavaju se povjeren,ci i članovi „Apostolata", da drže i šire „Mašu Gospu Lurdsku" (Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21), jer je ona odsada i glasilo „Apostolata". Članovi „Apostolata", koji se pretplate na „Našu Gospu Lurdsku", neka to jave i Upravi „Apostolata".

BORAC KRISTOV

(Nastavak)

SMRT ROMANOVA.

— Saturno! Dragi Saturno! Pomalo lete kršćanske glave.

— Neka samo lete, draga Romulo. Letjet će još više.

— Danas su kaznili biskupa iz Nikomedije. Što je to biskup?

— Glava kršćana u jednoj pokrajini.

— Zar se oni dijele na pokrajine?

— Da.

— Čisto državno uređenje.

— Slično državnom.

— Imadu li oni jednoga vrhovnoga poglavara?

— Imadu.

— Tko je to?

— Biskup u Rimu.

— On ima veliku moć?

— Između svih biskupa on je prvi i po časti i po vlasti.

— Kršćani se biskupima moraju pokoravati?

— Da.

— Ta oni imaju veliku vlast.

— To oni imaju kao nasljednici apostola.

— Tko su ti Apostoli?

— To su najvjerniji učenici raspetoga Nazarenca.

— Jesu li bili učevni ljudi?

— Kako učevni! Sve su to bili ribari i siromasi palestinski.

U taj čas dolazi Galerije unutra.

— Tako mi Apolona, ako ovoj gamadi kršćanima — ne stanem na kraj.

— Samo junački napred, Galerije.

— Oni dižu bune na sve strane.

— Strahota!

— Neki vojnik danas bacio je sa sebe vojnički znak i povredio cara.

— Što je rekao?

— Imam kralja jačega od vašega! Taj kralj je Krist! Odsada ću samo Njemu služiti... Prezirem vašega cara i sve vaše drvene i kamene bogove, koji su izmišljotina ljudska. Kristovu zastavu jedino slijedim.

— Što si učinio s njim?

— Zatvorio ga.

— To nije dosta.

— Idem cara pitati za savjet. Neka on odluči, što hoće.

Galerije odlazi Dioklecijanu. Romula i Saturno nastave se zabavljati.

— — —

Dioklecijan sjedi u svojoj sobi. Čelo mu je namršteno. Pogled je tupo upro u strop. Bulji u jednu točku. Galerije ulazi. Car se ne miče.

— Božanski care!

Car se trgne. Prestrašeno pita:

— Što je, Galerije?

— Donosim ti kobne glase.

— Zar je gdje buna nastala?

— Istok se buni.

— Perzijanci?

— Ne. Kršćani se bune.

— Vojska?

— U Siriji se pobunila vojska. Izabrala si novoga cara. U Antiohiji su kršćani poubijali par pogana. Kršćani se bune na sve strane.

Car se trese od bijesa.

— Je li na zapadu mir?

— Tamo se manje bune. Jedino u zemlji Konstancije Klora vlada potpun mir.

— Smrt buntovnicima! U mojoj zemlji mora vladati mir i red.

— Treba izdati naredbu.

— Svi biskupi i svećenici neka se poubijaju. To je moja zapovijed.

— Što ćemo učiniti s Antiohijom?

— Krivci se imadu kazniti. Posebnoga povjerenika pošalji tamo. Protiv Sirije skupljaj vojsku. Strogo ih kazni.

— Sve će biti, dični care!

— Žuri se, Galerije. Treba nam brzo raditi.

— Znam, božanski Dioklecijane! Što ću učiniti s vojnicima, koji se bune?

— Otpusti sve kršćane vojnike iz službe.

— Danas je jedan vojnik povrijedio tvoju čast.

— Tomu smrt! Caru se mora božanska čast iskazivati.

— Sve je to premalo. Kršćani misle, da se ti njih bojiš.

— Hahahaha!... Dioklecijan da se boji? Brzo će se svi uvjeriti što znači dirati u božanskoga cara. Reci svima, da sam i ja njihov bog.

Galerije se duboko nakloni. Izlazi van. Njegova duša pliva od sreće. Sve malo po malo ide voda na njegov mlin. Progoni se pojačavaju. Njegov rad dolazi do cilja. On će uništiti kršćanstvo. Sebi osigurati prijestolje. Njegov protivnik Konstancije morat će sam progoniti svoje pristaše. Vesela lica ulazi u svoje sobe.

— Saturno! Majko! Sve ide kao po loju.

— Opći progon kršćana?

— To još nije. Po malo idemo ususret tomu.

— Zašto odmah nije?

— Car se nećka. Sada je izdao naredbu, da se svi biskupi i svećenici kazne smrću.

— Divno! Veličajno!

— U Antiohiju mora ići posebni izaslanik

— Mora li se tamo biskup kazniti smrću?

— Mora.

— Galerije, dozvoli, da ja taj budem!

— Sutra kreni na put.

— Bozi, hvala vam beskrajna. Još danas idem.

— Bogovi te pratili i štitili na putu. Brzo se vrati.

Saturno izlazi van. Osjeća silnu radost. Osvetit će se Romanu.

— Hahahaha!... Saturno! Saturno! Kako su ti bozi dobri. Hahaha... Kakvi bozi?... Hulje su naši bozi! Lopovi! Tvoja pamet, Saturno, sve je to priredila. Oh, kolike li zlosti! Romane! Romane! Živa ću te peći. Ja... Saturno... Ponizio si me. Istjerao iz svoje zajednice... Ja ću te sada peći. Osveta je moja... Hahahaha...

Kad je došla carska naredba, da se crkva u Antiohiji sruši, Romana nije bila u gradu. Otišao je u okolna mjesta, da obodri kršćane na ustrajnost u vjeri...

Na vijest, da se crkva ima srušiti skoče kršćani kao ose. Skupe se usred crkve. Spremaju se braniti svoju svetinju. Svećenici obilaze

kršćane. Nukaju ih na mir. Ništa to ne koristi. Krv je uzavrela. Ljudi su obnevidjeli.

Pogani s druge strane, jedva su dočekali čas da mogu iskaliti svoj bijes na kršćanima. Njihovi ih svećenici podjaruju. Dvije su stranke. Obje bijesne.

Vojnici dolaze pred crkvu. Kršćani ih dočekaju vikom.

— Ne damo rušiti naše svetinje.

— Rušite vaše kumire u svojim hramovima.

— Mi smo vjerni podanici carevi, ali ne damo dirati u našu vjeru.

— Bog je jedini gospodar naših života. On je naš kralj.

Zapovjednik vojske miri narod. Veli, da se carska zapovijed mora izvršiti. Car je bog naroda. Njemu se moramo svi pokoravati.

— Krist je naš Bog. Mi ćemo se jedino Njemu pokoravati.

Zapovjednik zapovijeda juriš. Vojnici srnu naprijed. Narod ih dočeka kolcima, sjekirama, ciglama. Svaki je uzeo, što je mogao. Kršćani vojnici navale na svoje poganske drugove. Krv se lije. se ori na daleko. Djeca vrište. Ranjeni jecaju. Očajna vika i galama.

Kršćani bijesno navaljuju. Pogani uzmiču. Bježe na sve strane.

— Živio Krist Kralj!

— Pobjeda je naša.

Vijest o buni u Antiohiji brzo se raširi po istoku. Kršćani se dižu. Brane svoju slobodu. Bore se za svoju vjeru. Biskupi i svećenici mire narod. Teškom im mukom to uspijeva. Uzbunila se krv u masama narodnim...

Čim je Roman čuo za bunu u Antiohiji, smjesta se povratio natrag. Uzrujala ga je ta vijst. Odmah skupi kršćane. Žestoko se obori na njih. Kori njihovu naglost. Upozoruje ih na nerazboritost.

— Krist ne treba naših mišica i bodeža, da dođe do pobjede. Ne. On može jednim migom svoje volje uništiti čitavi svijet, ako hoće. Zar se ne sjećate pisma, gdje veli svetom Petru Gospodin: „Vrati svoj mač u korice njegove; jer svi, koji se hvataju mača, od mača će i poginuti. Trpljenje je put, kojim kršćani pobjeđuju. Bog od nas traži vjernost i ustrajnost. Moć mača je prolazna. Danas jest, sutra nije. Sve se na svijetu mijenja. Sve prolazi. Bog je stalnost. O, molimo se, predragi u Kristu, Gospodinu, da nam dade jakosti, da možemo trpjeti i umrijeti za svoju vjeru. Sve ovo trpljenje prikažimo za obraćenje naše braće — pogana. Za ove je Krist isto umro. Za njih je život svoj položio. Tim ćemo izvršiti onu zapovijed: „Ljubite neprijatelje svoje!"

Kršćani šute. Oborili su glave dolje. Biju se u prsa. Priznaju nerazboritost svoju.

— — —

Čim je Saturno došao u Antiohiju, pozove na vijećanja. Osnova je bila brzo gotova. Po noći navale vojnici na crkvu. Razore je. Kršćane rastjeraju. Romana uhvate. Ružeć ga dovedu pred Saturna. Ovaj otpusti sve. Njih dvojica ostanu sami. Roman se moli. Saturno cereći se šeta ispred njega.

— Romane, poznaješ li me?

Ovaj šuti.

— Hahaha... Zar me se zbilja ne sjećaš? Preko Romanova lica preleti bolan smiješak. Topli uzdah se vine prema nebu.

— Gospodin, neka ti se smiluje.

— Gospodin? Heeee! Saturno se ne boji tvoga Gospodina! Zar da ja strepim pred propetim Nazarencem? Jok! Ja se ne bojim nikoga! Znaš li ti, to?

Pograbi Romana za ramena. Bijesno ga trese.

— Sada si u mojim rukama. Ja sam tvoj bog! Na koljena preda mnom!

— Moj Bog je samo jedan! Svemogući gospodar neba i zemlje! Pred njim se klanjam!

— Ako je On Bog, neka te izbavi iz mojih ruku, ako može? Hahahaha...

— Kad bi bila Njegova volja On bi to mogao.

— Zašto to ne učini?

— On to ne će, jer hoće da sluga Njegov proslavi Njega na ovoj zemlji. On hoće da umrem za Njega, da Mu tim pokažem svoju vjernost i ljubav.

— Jest. Umrijet ćeš. Živa ću te peći. Razumiješ li me?

— Neka bude volja Gospodnja!

— Ne. To je moja volja. To je moja osveta. Hahahaha... Osveta moja. Ah, kako je slatko osvetiti se. Kako je slatko gristi protivnika.

Saturno kao lud navali na Romana. Stane ga tući. Gristi. Roman se moli: „Gospode, daj jakosti, da sve ovo podnesem za Tebe!"

Najednom negve padnu s ruku i nogu. Roman je slobodan. Saturno problijedi.

— U pomoć! U pomoć!

Vojnici nahrupe. Saturno dršćući viče:

— Svežite ga. Na lomaču s njime!

Romana vode van. Na sred grada podignu gomilu drvlja. Metnu Romana na nju. Narod okolo stoji. Promatraju taj prizor. Roman mirno stoji na gomili. Dolazi Saturno.

— Romane, još se možeš spasiti! Žrtvuj carevu kipu!

— Samo Isus je moj Kralj! Njemu kao Bogu svome žrtvujem evo svoj život.

— Zapalite! Uvrijedio je cara!

Vojnici zapale drva. Gusti se dim probija kroz drvlje. Ovija Romana. Guši ga. Suze mu naviru na oči. Dim ga omamljuje. On se moli.

— Kriste, smiluj se meni! Smiluj se i neprijateljima Imena Tvojega!

Saturno se trese, kao šiba na vodi. Narod kliče caru. Viče protiv kršćana. Po nebu se ganjaju oblaci. Bivaju sve crnji i gušći. Munje se bacaju. Gromovi stanu udarati. Narod počne bježati vičući:

— Moćan je i jak kršćanski Bog!

— Potacite vatru — — viče Saturno.

Vojnici potiču vatru. Iskre jače skoče. Plamen lizne u vis. Zapali odijelo biskupu. U strašnim mukama i bolima moli:

— Kriste, Bože moj, primi moju dušu! Oprosti im ovaj čin. Primi me u svoje Kraljevstvo. Onesviješten sruši se. Plamen ga svega obuzme. Saturno kao mahnit stane bježati kući. Blijedo mu se lice iznakazilo. Usne podrhtavaju. Govori:

— Osveta je gotova. Roman je umro!... Mira nisam našao... Jao, meni prokletniku!

(Nastavit će se.) **Karlo Ivančić.**

POMOĆ MAJKE BOŽJE LURDSKE

Zanimljiv je događaj, što nam ga priča brat Fra Lovre. Dogodio se je u Zagrebu, u Novoj Vesi, br. 43, u ožujku i travnju ove godine, pa ga dozvolom Marijina obdarenika iznosimo, da posluži pobijanju poroka, koji je danas na žalost tako učestao.

Vlasnik brijačkog salona Krešimir oženio se je pred neke 4 godine s dobrom kršćanskom djevojkom. Ali poslije 6 mjeseci otjera mladu ženu, ni krivu ni dužnu. Ona ode, slomljena srca, ali se mužu svome nije osvetila, nego se je mirno odalečila iz Zagreba. Mjesto nje, u kuću se uselila udata žena, pravoslavne vjere. Tri godine je trajao taj divlji brak.

Krešimira je savjest pekla. Imao je prijatelja, dobra kršćanina, dobra savjetnika. Krešimir još nije bio izgubio vjeru. Šta više, počeo je i on da doprinosi mjesečno svoj obol za izgradnju našega Svetišta. Milost je Božja počela da utire puteve u njegovo srce. Riječi njegova prijatelja sve više su na njega djelovale i on posluša njegov savjet, i stane se preporučivati Majci Božjoj Lurdskoj, ne bi li ga ona oslobodila okova grijeha, iskopala iz teške situacije, u kojoj se je nalazio i dala mu snage da popravi nepravdu nanesenu zakonitoj svojoj ženi.

Po savjetu prijateljevu Krešimir se dakle početkom korizme 1934. ispovjedi i ujedno zavjetova Majci Božjoj Lurdskoj, da njoj u čast u utorke korizmene ne će pušiti ni jesti mesa. A bio je strastven pušač. Što je obećao, to je junački i izvršio.

Osvitao je ovogodišnji Uskrs. Krešimir je još spavao, kad ga iznenada po glavi, rukama i gornjem dijelu tijela oblije kipuća voda, a malo zatim stade se sve rušiti u stanu i dolje u salonu, gdje su osobito velika zidna ogledala stradala. Njegova nezakonita žena naime saznala je, da se je već u Zagreb vratila zakonita žena, pa je na taj način popratila svoj odlazak iz grješne kuće.

Krešimira su spopale strahovite boli. Brže bolje otpremljen je u bolnicu. Prava je sreća za njega bila, da mu oči nisu stradale od kipuće vode. Međutim su opekline bile takve naravi, da su se liječnici bojali otrovanja krvi. No on se ni za čas nije prestao moliti i pouzdavati se u pomoć Majke Božje Lurdske. I ona ga je i opet pomogla. Do infekcije nije došlo, a njegovo je bolovanje trajalo samo 5 nedjelja, mjesto 3—4 mjeseca, kako su liječnici u početku bili nagovijestili.

Naš ga je brat Fra Lovre zadnji put posjetio 13 svibnja i našao ga u njegovu brijačkom salonu, punom mušterija, kako je zadovoljno prionuo uz svoj posao. U salonu i na ogledalima nema više traga uskrsne oluje, a Krešimir, koji sada opet sretno i zadovoljno živi uz svoju dobru, zakonitu ženu, još će za neko vrijeme nositi na ruci brazgotine, posljednji ostatak opeklina, kao uspomenu na zlo, iz kojega ga je Majka Božja Lurdska oslobodila.

Koliko joj je zahvalan vidi se i iz toga, što je dozvolio, da ovaj svježi događaj ovdje iznesemo, da bude Majci Božjoj Lurdskoj na čast, a drugima za primjer.

USLIŠANA MOLITVA

Bilo je to u siječnju ove godine. Na vrata mi dođe neki prosjak. Vani ciča zima, a on bez kaputa. Tek podigao ogrlicu svog haljetka, da zaštiti prsa i vrat od hladnog vjetra. A pripasan je pregačom od vreće. Nije prosio milostinju, nego me pita, imam li za njega kakova posla. Pogledam ga. Sudeći po njegovoj vanjštini, vidio sam, da je radnik, a ne prosjak od zanata.

Bio je visok, krupan i jak, kao Urso iz prakršćanskih legenda. Dakle bez sumnje za svaki, pa i najteži pòsao sposoban. Glas mu je bio prijazan, a govorio je bez pretvaranja.

Ne odgovarajući na njegovo pitanje, upitam ga, odakle dolazi. A on mi reče: „Sa burze rada", i pokaza mi radničku knjigu sa svojom fotografijom kao legitimaciju, htijući mi time kazati, da on nije prosjak. Pogledam mu knjigu. Zvao se je Matan. Rekao sam mu neka dođe drugi dan, dat ću mu posla.

Drugi dan on je došao, a ja sam mu odredio posao, koji je on marljivo i savjesno izveo. Tada sam počeo da se više zanimam za toga čovjeka, koji mi se sažalio. Pitao sam ga, odakle je i koje je vjere. Reče mi, da je iz Like i da je katolik, te nadoda, da ovdje poznaje jednog uvaženog katoličkog radnika. Čim mi je spomenuo ime tog gospodina, odmah sam bio osvjedočen, da imadem pred sobom poštena čovjeka. Našao sam za njega posla za više dana, samo da mu pomognem u bijedi. Iza nekoliko dana posla je ponestalo, a uvidio je i on sam, da ga nema, pa mi reče: „Gospodine, vidim, da posla više nema, ne ću da Vas izrabljujem, idem da tražim drugdje." I naglo je otišao. Izgledalo mi je, da je time svršilo poznanstvo s tim siromahom.

Par dana iza toga bila je nedjelja. Po običaju svake nedjelje idem u jutro na sv. Misu u 9 sati, jer tada su najljepše propovijedi. Misa je pjevana, i tom se prilikom rado i pričestim. Ali toga jutra bilo je jako hladno, pa sam se nećkao da idem k sv. Misi u 9 sati, nego sam mislio da pođem k onoj u pol 12, a sv. Pričest da za ovu nedjelju izostavim. I dok sam se ja tako predošmiljao, bi li išao ne bi li, eto ti opet Matana!

„Gospodine, reče mi, došao sam moliti, da me preporučite kod svojih poznatih za posao. Vani je snijeg i zima, a ja nemam gdje da spavam. Pa da mi je barem 4 dinara zaraditi, da platim krevet kod Burze rada." Smili mi se čovjek i upitam ga: „Matane, a da li ti ideš u crkvu?"

„Katkada idem, katkada ne idem," bio je odgovor.

U taj momenat nastupi u meni preokret. Odlučim da pođem k sv. Misi u 9 i da sobom povedem Matana. Odlučim i to, da ću moliti, da Matan dobije posla. Na stolu me čekala topla kava sa bijelim kruhom, koju još nisam pojeo premišljajući, da li da idem na sv. Pričest. Pogledam na kavu i sjetim se, da sam u jednom igrokazu u dvorani Svetišta Majke Božje Lurdske čuo ove riječi: „Ja često dajem svoj objed siromasima, da mi baka ne umre, dok se iz tuđine ne vratim". Tada rečem Matanu: „Matane, uzmi moju kavu i kruh, te pojedi, dok se ja obučem, a tada ćemo skupa u crkvu."

Matan je to učinio, a ja sam zato mogao na sv. Pričest!

Crkva dupkom puna. Ja se proguram, a Matan ostane pri ulazu. Slušao sam pobožno propovijed, čekajući da otpočnem molitvom za Matana. Slušajući propovijed često sam upirao pogled k Svetohraništu, do kojega je bilo teško okom doprijeti iz daljine radi gusto natrpane kapelice svijetom. Tek katkada bi se glave tako pomaknule, da sam-

mogao da vidim čas komadić, a čas i cijelo Svetohranište. Upirući tako pogled tamo, odjednom sav iznenađen ugledam do nogu Gospina kipa — moje cvijeće. (To mi je naime mjesto već bilo oduzeto.). Suze mi navriješe na oči od radosti, ljubavi i sreće i ja spontano padnem na koljena, da zahvalim Onoj, koja mi se opet smilovala i dopustila, da moje cvijeće opet uz Nju miriše.

U zahvalu kleknem i stadoh moliti krunicu. Molio sam tako rado i ushićeno, da ne bih nikada prestao, e da se nažijem zadovoljstva u molitvi.

Poslije Pričesti i zahvale stadoh moliti za Matana, da dobije posla. Odredio sam za tu nakanu izmoliti litanije svih Svetaca. Molio sam, a s molitvom sam i trpio. Od duga klečanja naime zabole me križa i koljena tako jako, da ne mogu ustati bez podupiranja. I tu sam žrtvu rado doprinio, samo da mi molitva bude uslišana, da Matan dobije posla.

Po izvršenoj zadaći, ustanem podupirući se. Sveta Misa bila je već davno dovršena. Tr..io sam Matana, ali ga više nije bilo...

Iza toga dan je prošao, a ja na Matana i zaboravio. Toga dana bile su naime priređivane akademije i predavanja u čast Majci Božjoj Bezgrješnog Začeća, koje sam i ja posjetio, pa sam u tom na Matana i zaboravio.

Na večer smo se spremali da opet pođemo na jednu katoličku priredbu, — kad eto ti Matana! „Što je Matane," upitam ga.

„Gospodine, dobio sam namještenje kod jednog špilitera" (mislio je špeditera). U jutro rano moram nastupiti, pa Vas molim koji dinar, da si u jutro kupim nešto jela, jer ne mogu tamo odmah tražiti predujam..."

Nisam dalje ništa razumio, što mi je govorio, jer sam se taj čas sjetio svoje uslišane molitve!

Dao sam mu, što je tražio i sav sretan poletio sam u naše malo Svetište, da zahvalim Majci Milosrđa na ovoj ukazanoj mi milosti.

Zahvaljivao sam sa suzama radosnicama, a evo i ovdje iznesoh, da sve potaknem, te se u potrebi s pouzdanjem obrate Majci Božjoj Lurdskoj, koju štujemo u njenom malom Svetištu u Zagrebu, i ona će svakome zasigurno pomoći.

Dr I. S.

VIJESTI IZ SVETIŠTA

LURDSKE VODE ima još nešto. Kako smo već javili, pojedincima ne možemo slati nego po jednu malu flašicu, jer obzirom na plaćanje u inozemstvo teško je doći do vode.

UPOZORENJE. Ko šalje doprinose ili zahvalnice, ko naručuje lurdsku vodu ili se javlja za povjerenika, molimo da se obraća izravno na adresu: Hrvatsko Zavjetno Svetište Majke Božje Lurdske, Zagreb, Vrbanićeva 13.

POVJERENIKE molimo, da svršetkom svakoga mjeseca putem čeka Svetišta doznačuju sakupljene doprinose i darove, a blokove kad koji iscrpe.

PREČASNE I VELEČASNE ŽUPNIKE najtoplije molimo, da nam iz svoje župe predlože jednu ili više osoba, koje smatraju podesnima da budu povjerenici Svetišta.

POVJERENIŠTVO ZA VARAŽDIN preuzela je gospođa Otilija Suppan, koja je već počela sa sabiranjem, te gospođica Vikica Strmšek, koja će također započeti sa sabiranjem.

SVIBANJSKA POBOŽNOST. Marijin je mjesec u njezinu Svetištu svečano proslavljen. Crkva je svake večeri bila dupkom puna vjernika. Gospin oltar uvijek je pun najljepšega cvijeća. Dnevnih svetih pričesti dvaput je više nego obično. Propovijedali su: O. dr. Petar Grabić, O. Anselmo Kovačić te O. Bernard Borić, O. dr. Metod Rudan i O. Matej Vodanović.

USKRSNA PRIČEST. Vjernici su u veliku broju pristupili uskrsnoj pričesti. Mnogi su obavili svoju uskrsnu dužnost, koju su inače bili odavna zanemarili.

BLAGDAN SV. ANTUNA. U srijedu 13. lipnja obavit ćemo u Svetištu što svečanije blagdan velikog čudotvorca. Pred blagdan održat će se devetnica, a na sam blagdan, između ostaloga, bit će obavljen blagoslov ljiljana u čast sv. Antunu.

KIP SV. ANTUNA ne će biti gotov do njegova blagdana, pa će blagoslov novoga kipa biti obavljen istom u srpnju.

PJEVANJE U SVETIŠTU. Ove je godine za Uskrs i za Duhove nastupio u crkvi novouvježbani muški pjevački zbor, dok ostale vjerske obrede u crkvi prati zbor djevojčica.

USPJEH MOLITVENE AKCIJE. I prošloga mjeseca povećao se je u Zagrebu broj doprinosnika za novo Marijino Svetište, a neki su doprinosnici hvalevrijedno povisili svoj mjesečni doprinos. Taj uspjeh dugujemo molitvenoj akciji, koju svaki dan obavlja mnogo dobrih duša. Neka ih ovaj uspjeh obodri da nastave skupa s nama moliti, da se nađe i po koji veći darovatelj e da uzmognemo pristupiti prvim počecima u izrađivanju nacrta za Svetište.

U TIJELOVSKOJ PROCESIJI u katedrali i župnoj crkvi sv. Petra sudjelovala su ove godine po prvi put naša društva: Treći Red, Katolički muževi i Katoličke žene.

PRVA PRIČEST DJECE U SVETIŠTU. Muška i ženska djeca iz osnovne škole na Zavrtnici, njih preko 200, primila su prvu sv. Pričest u nedjelju presv. Trojstva.

BLAGOSLOV RUŽA u čast sv. Tereziji Maloga Isusa, obavljen je 17. svibnja, na dan, kad je mala Terezija proglašena sveticom. Crkva je bila dupkom puna vjernika. Propovijedao je O. dr. Metod Rudan.

PRVA PROSLAVA BERNARDIČINA BLAGDANA. Dne 16. travnja proslavljen je po prvi puta blagdan nove svetice sv. Bernardice. U Svetištu je pjevana sv. Misa sa propovijedi u čast svetičinu.

IZ TREĆEGA REDA. Treći Red se redovito sastaje dva puta mjesečno u crkvi, a poslije toga braća i sestre održe sastanak. Svaki je sastanak u crkvi začinjen pjevanjem pjevačkog odsjeka. Trećoreci su ustanovili svoju malu knjižnicu sa vjerskim, nabožnim i apologetskim štivom. U zadruzi je osnovana i „euharistijska sekcija", čiji će članovi uz čestu i dnevnu svetu pričest obavljati po jedan sat klečanja dnevno, odnosno tjedno ili mjesečno.

DRUŠTVENE VIJESTI. Katolički muževi održali su u svibnju dva sastanka, na kojima je predavao predsjednik gosp. dr. Ilija Seder.

Muška mladež sastajala se je redovito svaki utorak. Dva puta je predavao gosp. dr. Juraj Šćetinec, profesor visoke ekomnoske komercijalne škole. Na duhovski ponedjeljak mladež je obavila svoj prvi društveni izlet, te je posjetila Sljeme.

Katoličke žene održale su dva sastanka. Predavala je gospođa Ruža Krstić, a prigodnu misao održala je gđa. Zlata Svovoda.

Katoličke djevojke se sastaju svaki petak. Predavala je gđa. dr Marija Ljubić, mons. dr. Vjekoslav Vagner, te članice: Katica Požega i akademičarka Ljubica Kramarić.

Sva društva lijepo rade i mnogo će doprinijeti vjerskom buđenju.

Čitajte i širite „Našu Gospu Lurdsku"!

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

PAZI KAD ŠALJEŠ NOVAC! Sve uplate za Svetište šalju se samo čekom Svetišta broj 32.153 ili poštanskom uputnicom izravno na adresu: Hrvatsko Zavjetno Svetište Majke Božje Lurdske, Zagreb, Vrbanićeva 13. Naznačite uvijek u koju svrhu šaljete novac (za gradnju Svetišta, za svete Mise, za zastavu, za lurdsku vodu, sličice itd.). Svi, koji bilo kako doprinose za izgradnju Svetišta postaju dionici svetih Misa i svih molitava, koje se za dobročinitelje izgovaraju u Svetištu.

MJESEČNI DOPRINOSI

ZAGREB:

Po Din 100: N. N. — **Po Din** 50: Mons. dr. Janko Šimrak, Žigrović Hermina, Dapčić Marija. — **Po Din** 20: Prekrot Paula, Kosina Josipa. **Po Din** 10: Kecen Marija, Jeršić Ljubica, Komadina Ljubica, Borovac Marija, Kranjac Marija, Grgić Ana, Černić Anka, Šmit Margarita, Javor Ida, Čačić, puk., Kulčar Živko, Dure Albertina, Pandžić Ivan, Zenić Ante, Malvio Marija, Vidnjević Ante, Jurak Vjekoslav, Smrekar dr. Zdenka, Škrebe Nada, Puljak Milka, Horvat Vilko, Polić Zvonko, Mlakar Neža, Berlbeach Ana, Cebrlin Cecilija, Jelačić Stanko, Koban Sofija, Modrić Jelka, Mulej Agneza, Krznar Boris, Stibarski Anka, Ivanoš Barica, Hartinger dr Josip, Bakšić Julija, Zmijanović Marica, Kutnjak Josip, Marjančić Marija, Rukavina Jerko, Obitelj Očić, Arlavi Melita, Karlin Alojza, N. N., Mohač Alojzija, Župančić Josip, Mihaljek Stjepan, Draženović Katica, Šabijan Ana, Kovač Mihael, Knol dr Petar, Joža Marija, Starčević Stjepan, Bujin Olga, Presiček Marija, Turinšek Terezija, Ehrlich Laura, Simunić Julijana, Kaur Barica, Koljanin Anka, Pulčar Marija, Lang Franciska, Signjao Atalio, Budić Sofija, Dujan Fanika, Zajc Franka, Adica Puškadija, Petačko Marica, Rakela Fanika, Vlahović Terezija, Zvjezdarčić Vjekoslav, Pogoršek Franciska, Tušek Marija, Senjanec Angela — **Po 5 Din:** Drašković Milka, Kenij Slava, Bujan Mijo, Banić Vinko, Čuk Đuro, Čizmek Terezija, Trnčević Elizabeta, Pichler Hermina, Nosil Elizabeta, Tuškaj Zora, Pavša Marija, Klišarić Mandalina, Petracija Marjana, Golubić Anica, Penc Antonija, Sak Marija, Rudolf Aleksandra, Rogina Marija, Kos Pepica, Marjanović Marica, Lupel Paula, Bazlek Mijo, Tušćik Marija, Smerdo Betika, Petan Ursika, Filipčić Slavica, Hržina Josipa, Kotlar Božidar, Klasiček Filip, Sverko Elvira, Harlavi Veronika, Harlavi Elena, Vijember Vilima, Majer Ljubica, Cesarec Julijana, Bajs Josip, Zemljak Marija, Kosovčić Luka, Horvatek Olga, Cividini Ljubica, Koines Ana, Geček Draga, Stermšek Liza, Odić Anica, Fekeža Đuro, Saračević Dominik, Dimić Zora, Baltner Terezija, Makater Terezija, Gunić Josip, Pužar Ivana, Zakšek Marija, Polarević Katuša, Panić Josipa, Dutković Ružica, Vruman Margareta, Lopatni Ljuba, Grinvald Vinka, Zanovski Marija, Simon Đuro, Guba Julka, Draganić Jelka, Nagoda Julka, Morović Marija, Jančin Franciska, Jenik Ladislav, Preglej Dragutin, Glogolski Barica, Paulić Josipa, Presiček Marija, Ruprecht Antonija, Kovačić Marija, Canić Marija, Jureša Stjepan, Mavrač Josip, Stohan Anica, Mokrović Tješimir, Maglaić Marija, Filija Regina, Rakić Matilda, Kodić Katica, Maici Peruška, Petrunić Štefica, Petrinić Dora, Matota Roža, Petanjek Anđela, Tenšek Vjekoslav, Caha Nada, Mihalčević Gabrijel, Nikolić Marija, Šabalić Andrija, Domitrović Franjo, Kozarić Marija, Vignjević Josip, Karni Marija, Stanić Marija, Elijaš Ivica, Porodec Jelka, Turinšek Terezija, Vabić Draga, Slavić Marija, Berce Ivica, Vuković Natalija, Vlachek Marija, Braun Grga, Majnarić Gizela, Miletić Pavao i Braco Šok, Šok Josip. Jelić Terezija, Zemljak Terezija, Morkoć Jelka, Nikel Nastazija, Zamnićkij Marija, Bartulac Stanislava, Pehardu Marija, Tomšić Marija, Dokleva Stanka, Hanaus Greti, Holc Fanika, Đurin Krešimir, Rudelić Matilda, Denk Ludmila, Šipek Ana, Silić Paula, Repec Helena, Slumpt Sidonija, Keler Sabina, Orešković Terezija, Marinković Irena, Branica Franica, Marković Stjepan, Hrgetić Gabro, Gisvingler Ema, Ištvanić Marija, Stanol Marija, Kotarski Josipa, Milanković Marica, Jelačić Ruža, Jurić Stjepan.

(Slijedi.)

VANREDNI DOPRINOSI:

Huis Ana 12 srebrnih kruna, na čast Majke Božje Lurdske.

MJESEČNE DOPRINOSE POVISILI SU:

Obitelj Pospišil od 5 na 20 Din. Rumpl-Bobić Ljubica od 10 na 20 Din. Gđa Debeljak od 20 na 30 Din. Mihora Julka od 5 na 10 Din. Obitelj Kovačić od 5 na 10 Din. Kesz Franjo od 5 na 10 Din. Lomnicki Stanko od 5 na 10 Din. Obitelj J. Radović od 5 na 10 Din. Obitelj Lončarić od 5 na 10 Din. Kuljiš Anton od 5 na 10 Din. Prpić Jakov od 5 na 10 Din. Senečić Blanka od 10 na 50 Din. Schoeppel Ivan od 10 na 20 Din. Sladojević M. od 5 na 10 Din. Obitelj Haklik od 10 na 20 Din. Željeznak Antonija od 5 na 10 Din. Kolarić Fani od 5 na 10 Din. Mužar Bepica od 10 na 20 Din. Obitelj Dra Troboza od 5 na 10 Din. Rajković Marija od 5 na 10 Din. Blešković Hinko od 5 na 10 Din. Balzer Rudolf od 5 na 10 Din. Kovačiček Stjepan od 5 na 10 Din. Rastovčan G. od 5 na 10 Din. S. Jugović od 10 na 20 Din. Obitelj Feuer od 5 na 10 Din. Wagner Ida od 5 na 10 Din. Živković Anka od 5 na 10 Din.

MJESEČNI DOPRINOSI

POKRAJINA:

Cerje Tužno: Mihalić A. 10. — **Gjurgjevac:** Kovačić N. po 100 Din za travanj i svibanj. — **Karlobag:** Bačić Marija 10. — **Kostajnica:** Froelich A. 10. — **Nedelišće:** Kodela M. po 5 za travanj i svibanj. — **Podsused:** Mesić Kr. 20 za travanj, 20 za svibanj. — **Sarajevo:** Novaković Milica 10. — **Vel. Gorica:** B. Seber 5, A. Toth, O. Lezić. — **Subotica:** M. Bačić 10. — **Plavno:** T. Sivoš 10.

PRIGODNI DOPRINOSI.

ZAGREB:

Po Din 900: Mons. dr Janko Šimrak. — **Po Din** 500: Dječačko Sjemenište. — **Po Din** 150: Kovačić Marija. — **Po Din** 100: Švrljuga Eleonora, Košutić Stjepan, Dr Fran Barac, Drenski Fabijan, Mašeg Mirko, Kranjc Lucija, Skola Rudolf, N. N. — **Po Din** 50: N. N., Hrv. Sveopća Banka, Sayer S., D. Vasić, Čimić Zorka, Paszovski Delfina, Galian Ivan, Dobrinić Josipa. — **Po Din** 40: Mužina Jelka. — **Po Din** 30: N. N., N. N., Obitelj Jemrić, N. N. (u zahvalu). — **Po Din** 20: Fr. T. Godek, Obitelj Schmidt, Ivanetić Adalbert, Gđa Žugčić, Pintar ud. Marija, Kalšan Vera, N. N., Obitelj Biterman, Knežević Milka, Obitelj Čukac, Bandur Anton, Svitlanović Matej, Smolčić Katarina, Lisac Terezija, Obitelj Dobrovoljski, Mazini Vinka, N. N., Cerovski Ljubica, Čulinović Ivka, N. N., N. N., Tomašić Emilija, Smolčić Katica, Antonija i Ljubomila B., Galasso Ivka, N. N., S. Milinov, Š. Štimac, Mohr Viktor, Dr Đ. Jakobović, Modrijan Terezija, Križanec Franjo, Horvat, Radošević Abelina, N. N., Vasić N., Belajec Anton. — **Po Din** 15: Kerin Marija, Obitelj Sinobad, A. ud. Sabljak, A. Mihajlović. — **Po Din** 10: Lucher Pavao, N. N., N. N., N. N., Binički Josip, Boltar Slavko, Snidarić Roza, Gavranović N., Meško Antonija, N. N., Obitelj Grassek,

N. N., Baranović Slava, Marković Franjo, Hamar Gertruda, Obitelj Strojan, D. Delač, Wintersteiger, Obitelj Mü.ler, Th., Grgić Anka, Popović N., Švedek K., Bukal Vjekoslav, Tonković R., Lukić Amalija, Kuzmički Josip, Popović Rudolf, Franekić Anton, Obitelj Baljkas, Mikulček Gabrijela, Tomašić Anka, Birman Engelbert, Obitelj Mittel, Penezić Ljuba, N. N., N. N., Vlašić Ljuba, Gđica Kramer, Obitelj Ebrić, Pasovski Delfina, Kasumović N., Jasbinski Paula, N. N., Rotman, Štefica, Karlić Hinko, N. N., Matečić Ljuba, N. N., Marković Franjo, Weber Anton, Seleši, Zieger Anton, Živković Anka, N. N., Smidl A., Marković Franjo, Pavlić Stjepan, Trbuhović N., Mencin, Grgić Anka, Obitelj Starčević, Šuštić Marko, Pioker Ruža, Pulanić K., N. N., N. N., Ivan N., Zlomislić Ivka, Eršišnik Ljubo, Malenica Ante, N. N., N. N., Jović Ante ml., Brlić Ladislav, Zorić i Pučar, N. N., Matečić Ljubica, Obitelj Radošević, Šoban Bogomil, Majdić, Tomašić Josipa, N. N., Dolenc Ana, Banić Dr. Marijan, Matković Božo, N. N., Obradović Vera, Vincelj dr. Branko, Kovačić Dragutin, Mažić Zoran, Lončarić Milka, Spaić Anka, Vručina Katica, Kratković Mato, Felja Vilim, N. N., Broz Stjepan, Mokos Pavao, Milošević Paula, Ženeral Josip, Kirin Julija, Karaman Olga, N. N., Jelinek Ricki, J. V., Habijanec Kornelija, Posavec Terezija, Trzenski Benedikt, B. M., Bobinski Marija, Č. S. Milosrdnice, Mintas dr. Mate, Ferek Marija, Jalušić i Ježić, Humski Anka, N. N., Škrnjiug, N. N., Sladojević Sofija, Husak Jelka, N. N., Dergajnc Tereza, Juranić Matilda. — **Po Din 5:** N. N., Matulaj Štefanija, Hržić Josip, Jelušić Ruža, Šipek Aleksandar, Sunc Andrija, Kamper Marija, Tokšić Katica, N. N., Takezi Gjulio, Sabljak Ana, Unčikis Luka, Miholić Petar, Sekula Milka, Radić Marija, Bradić Agata, Kupek Zora, Matešan Josip, Iberal Oskar, Horvatić August, Montiljo Haim, Gđa Koren (u zahvalu za primljenu milost), N. N., N. N.,

PRIGODNI DOPRINOSI

POKRAJINA:

Blato na Korčuli: Digović M. 10. — **Brezovica:** Vukčević I. 20. — **Butkovac:** Horvat M. 10. — **Čajkovci:** Novoselović St. 10. — **Čerević:** Bellay E. 10. — **Dubrovnik:** Zrnčić Ivo 20. — **Hreljin:** Kučan A. 10. — **Hrtkovci:** Sikora T. 10. — **Ivanić-Grad:** Matica A. 35. — **Kostajnica:** Šneidler J. — **Kupjak-Skrad:** Mance O. 15. — **Marijanci:** Trušček, V. 10. — **Nedelišće:** Kodela M. 6. — **Otočac:** Šnidaršić V. 15. — **Privlaka:** A. ud. Opravić 10. — **Pokupsko:** Kaurić M. 10. — **Rudnik Pržići:** Hrvoj Mil. 40. — **Podsused:** Mesić K. 20. — **Ruševo: Djedina Rika:** Švajda M. 15, Polašek V. 15, Ružić A. 10, Mičević Reza 10, Buturac Reza 2, Švajda A. 1 (Sakupila: Švajda Marija., — **Ruma:** Dr. Karlo Schwerer 10. — **Slav. Požega:** Rojković Mato 20, Kongregacija ž. građ. škole 30. — **Samobor:** Bišćan B. 16. — **Sarajevo:** Barabaš Tinka 30, Novaković Milica 10. — **Sušak:** Kontil Helena 20, Vuković Danica 90, ista 130. — **Sv. Ivan Žabno:** Lanjšćak M. 100, Baretić M. 20 (sakupio L. Žunić, župnik). — **Štitar:** Kalenić E. — **Tovarnik:** Matizović M. (u zahvalu za primljenu milost). — **Varaždin:** Jerbić Zvonko 20, Suppan Otilija, povjerenica sakupila 290. — **Virje:** Cik D. 20. — **Vel. Gorica:** B. Demerec Lj. po Din 20 za travanj i svibanj. — **Vlastelinstvo Ovčara:** Jurković P. sakupio Din 120.50.

— **Novigrad-Podravski:** Petronila Novoselec 15, Anica Posavec 20, Fran Vedriš, župnik 20. — **Pražnica** (Brač): Buvinić Katica ž. Tome 20. — **Jajce:** Ana Sabljak 10. — **Čerević:** Eleonora Bellay 10. — **Ogulin:** Betika Stipetić 20, ista ponovno 10. — **Požega Slavonska:** Mato Rojković 20. — **Senj:** Milan Biondić 30. — **Sremski Karlovci:** Anica Nimrichter 10, Alojzija Đurić 10.

ČLANOVI SVETIŠTA.

Članom Svetišta Majke Božje Lurdske u Zagrebu i dionikom svetih Misa i molitava, koje se za sve dobročinitelje, žive i mrtve, u Svetištu izgovaraju, postaje svaki, tko daruje bilo koji iznos za izgradnju Gospina zavjetnog Svetišta.

Članovi su:

1. P r i g o d n i, koji uplate bilo koji iznos.
2. D o p r i n o s n i c i, koji uplaćuju mjesečno 5 ili 10 dinara.
3. P o d u p i r a j u ć i, koji mjesečno uplaćuju 20, 30, 40 ili 50 dinara.
4. D o b r o t v o r i, koji uplaćuju po 100 dinara mjesečno.
5. U t e m e l j i t e l j i, koji odjednom ili u obrocima uplate barem 10.000 Dinara.

Novac se šalje čekom Svetišta br. 32.153 ili poštanskom uputnicom na adresu: Hrvatsko Zavjetno Svetište Majke Božje Lurdske, Zagreb, Vrbanićeva broj 13.

ZAHVALNICE:

Bolovala sam na očima 3 mjeseca, a što su me liječnici više liječili, ja sam se na očima sve gore osjećala. Započnem devetnicu našoj dragoj Gospi Lurdskoj i obećala sam, da ću se javno zahvaliti u njezinu Glasniku. I eto, molba mi je bila uslišana. Bolest okrene na bolje i oči su moje brzo ozdravile. Bolest se nije povratila sada već ima skoro godinu dana. Sada kličem tisuć puta hvala dobrom Bogu, našoj dragoj Gospi Lurdskoj, sv. Luciji, sv. Tereziji i svim nebeskim zaštitnicima.

Okić, 2. svibnja 1934. **Francika K.**

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj na primljenoj milosti. Poklanjam darak za gradnju novog Svetišta.

Zagreb, 12. svibnja 1934. **A. Mihajlović.**

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj, što mi je pomogla u pogibli. Poklanjam dar za gradnju crkve „Naše Gospe Lurdske".

Zagreb, 15. svibnja 1934. **Josipa Dobrinić.**

Javno zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj, jer je mojim očima već mnogo bolje. Nadam se, da će mi i dalje pomoći.

Čerević, 6. svibnja 1934. **Eleonora Bellay,**
uč. II. razr. osn. škole.

U bolesti sam obećala Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Bernardici, da ću javno zahvaliti, ako ozdravim. Hvala Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Bernardici na isprošenoj milosti.

Varaždin, 18. svibnja 1934. **Suzana Keiser.**

Majci Božjoj Lurdskoj zahvaljujem na ozdravljenju djeteta. — Šaljem doprinos za Svetište.

Zagreb, 4. svibnja 1934. **M. Perković.**

Sv. Antunu zahvaljujem za primljenu milost.

Zagreb, 19. svibnja 1934. **N. Koren.**

Javno zahvaljujem Gospi Lurdskoj za podijeljene milosti i preporučam se i nadalje pomoći Njezinoj. U zahvalu šaljem dar.

Ivka Starčević.

U MOLITVE SE PREPORUČUJU:

Pokupsko: Obitelj Kaurić. — **Marijanci:** Trušček Valentin — za obitelj. — **Cerje Tužno:** Mihalić A. — **Lopatinec:** Novak Franjo — svoga pokojnoga oca. — **Gjurgjevac:** Petar Lovašen. — **Irig:** Josipa Krvarić — sebe i majku.

ZA KRUH SV. ANTUNA. Sakupljeno u kutiji u Svetištu 435 Din. Doprinijeli: Drnić Nelka 20 din., Baćanj Marija 20 din.

NAŠI DRAGI POKOJNICI:

Zagreb: Dović Rozalija, Drnić Marija. — Počivale u miru!

ŠTO JE DRUŠTVO SV. JERONIMA IZDALO POSLJEDNJA TRI MJESECA?

Od ovogodišnje svoje skupštine, koja je bila u veljači, razvilo je Društvo sv. Jeronima lijepo djelovanje. Evo, da prikažemo, što je sve u ta tri mjeseca izdano.

Ponajprije su od 1. ožujka stale da izlaze knjižice po dinar, koje su već u više od tisuća otišle na sve strane po našim selima i gradovima. Već prva knjižica »**Kuda srlja čovječanstvo**« od dra Stjepana Bakšića bila je s najvećim zanimanjem dočekana, razgrabljena i čitana, te je morala biti iznova tiskana. I druga knjižica »**Gospin plač**« od Đure Ceznera primljena je u Velikom tjednu kao najmilije štivo, pa je i ta morala biti iznova tiskana. Pa i treća je knjižica »**Svijet traži vođe**« od Petra Grgeca pobudila opću pažnju. Svatko, tko je tu knjižicu čitao, rekao je: To je pravo dragocjeno štivo! I još uvijek se ta knjižica svuda traži i čita. A ovih dana evo i četvrte knjižice »**Gdje nam je Spas?**« Tu nam zemunski svećenik dr Josip Gunčević na krasan način stavlja pred oči, kako u Crkvi katoličkoj svi ljudi i svi narodi treba i mogu da nađu spasenje. Svi, koji su vjerni sinovi Svete Crkve, naći će pravi duševni užitak u ovoj knjižici, jer im ona skriva mnogo vrijednoga, što kao katolici moraju znati. A i oni, koji ne mare baš mnogo za Crkvu i vjeru, imat će čitajući ovu divnu knjižicu prilike, da im se otvore oči. Zato gledajte, da ova knjižica zaista svakom čovjeku dođe u ruke.

To su eto naše prve četiri dinarske knjižice, koje su u ova tri mjeseca izašle. S Božjom pomoću ćemo nastaviti u tom smjeru izdavanje te vrsti novog jeronimskog štiva, od kojega će čitaoci imati neizmjerno koristi. Samo bi trebalo, da se te knjižice sve više i više šire.

Osim tih knjižica je Društvo sv. Jeronima u ova tri mjeseca izdalo 2 knjige **Knjižice Dobrih Romana.** Prva je izašla 1. ožujka pod naslovom »**Petnaest tornjeva**«, napisala Štefa Jurkić. Krasan je to roman iz života jedne mlade djevojke, koja se sa židovske vjere obratila na kršćansku i postala redovnica u samostanu, koji ima petnaest tornjeva. Svaki taj toranj znači po jednu deseticu krunice, jer cijela krunica ima petnaest desetica. U romanu se jedan dio događa u Bosni, a drugi u Francuskoj. Ta je knjiga sva prožeta katoličkim duhom te će je svaki čitalelj i svaka čitateljica »Naše Gospe Lurdske« s velikom radošću pročitati. Isto tako i drugu knjigu, koja je baš ovih dana izašla pod naslovom »**Zlatko**«. To je roman o dječaku, koji u jedanaestoj godini svog života traži svoju majku. Imao je jednu, koja mu je umrla i koju ne može da zaboravi, jer mu je bila vrlo dobra. Ali tek iza njene smrti je otkrio, da mu ona uopće nije bila prava majka nego pomajka. A iza nje je dobio maćehu, koja mu nije bila dobra. Uto pukim slučajem sazna, da mu prava majka živi negdje u Bosni. I on iz Zagreba pobjegne od kuće i ode u Bosnu, da traži svoju pravu majku, koju je napokon i našao. Tu se sad otkriva cijeli život njegove nesretne prave majke. Svakom division dršće srce, kad čita tu divnu knjigu. Napisala ju je najbolja hrvatska književnica Jagoda Truhelka, koja je baš ove godine navršila 70 godina svog života. Mnogo je dobrih knjiga napisala, a ovom je postigla nov velik uspjeh.

I za one, koji na selima priređuju predstave, izdana je u **Knjižnici Društvene Pozornice** jedna nova knjiga i to je seljačka gluma »**Vuk u ovčjoj koži**«, koju je napisao dr Josip Andrić i o kojoj posebno izvješćujemo.

Dakle u svemu je Društvo sv. Jeronima u posljednja 3 mjeseca izdalo 7 knjiga i knjižica osim onoga, što izdaje u svojim časopisima, koji redovito izlaze. Sad se već počinju tiskati i nove članske knjige, pa će u nova tri mjeseca izaći više knjiga, nego što je bilo u dosadašnja tri mjeseca. Samo neka dobri Bog dade, da se i čitanje tih jeronimskih knjiga sve više širi i napreduje!

NOVA SELJAČKA GLUMA. Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima izdalo je dosad deset svezaka raznolikih gluma za one, koji priređuju diletanske predstave po našim selima i gradovima. Kao deseti svezak u tom nizu osvanula je gluma »**Vuk u ovčjoj koži**«, koju je napisao dr Josip Andrić. To je prva seljačka gluma u pravom značenju te riječi, koju je izdala Društvena Pozornica: nesamo da je njezin sadržaj uzet neposredno iz seljačkog života, nego su i lica doista živi seljački tipovi, koji i o velikim stvarima raspravljaju jednostavno, na svoj način i svojim govorom. — Radnja se razvija kroz dva čina, a ima poučni karakter i služi kao propaganda za dobru štampu. No ta pouka i ta propaganda ne izbijaju na suho kao puke propovijedi, već proizlaze indirektno iz čitavog sadržaja i radnje. Gluma ima vrlo zanimljiv zaplet, a njezina radnja skopčana sa neobičnim požarom, koji drži gledaoce u trajnoj napetosti. Vođe raznih društava po selima i varošima rado će prikazivati ovu glumu i zbog njezina sadržaja i zbog njezine obrade. Njezino se prikazivanje može udesiti na »Dan dobre štampe« i na blagdan sv. Jeronima; no i u svako drugo vrijeme dobro će doći i gledaoci će s užitkom promatrati tok njezine radnje. Knjižicu najljepše preporučamo. Cijena joj je 10 dinara, a naručuje se kod Knjižnice Društvene Pozornice, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

Novi zagrebački nadbiskup

Pri završetku ovog broja stigla je iz Rima vijest, da je Sv. Otac Papa imenovao za nadbiskupa-koadjutora zagrebačkog nadbiskupa i hrvatskog metropolite

DRA ALOJZIJA STEPINCA,

mladog svećenika rodom iz Krašića u Hrvatskoj. Rodio se 8. svibnja 1898. od seljačkih roditelja. Bio je u svjetskom ratu oficir, a od godine 1919. do 1924. bavio se poljodjelstvom. Tek tada je otišao u svećenike. Zaređen je 28. X. 1930. u Rimu, a eto sad je već imenovan nadbiskupom. Pomagat će sadašnjem preuzv. g. nadbiskupu Baueru u upravi nadbiskupije, a poslije njegove smrti njegov je nasljednik. O novom nadbiskupu pisat ćemo još u budućem broju, a sada već prinosimo Svevišnjemu zahvalne molitve, što nam je dao novog natpastira.